

ناول

ليکوال:

شکيل احمد تسيل

۱۴۰۳ هجري کال

د کتاب پیژندنه

د پوهنتون مینه/ناول	د کتاب نوم
شکیل احمد تسل	لیکوال
جهانزیب حبیبی	کمپوزر
جهانزیب حبیبی	دیزاین
۱۴۰۳ هجري شمسی	د چاپ کال

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوي

ليکوالانو او خاص خپلې مينې ته H

د لیکوال خبرې

السلام علیکم ورحمة وركاته

دا چې پوهنځیو په ناول کې د لیکوال خبرې
ډیرې سترې کوونکې وې نو د همدې له امله
زه هم خبرې نه اوردوم ستاسې نه می هیله
داده چې ناول راسره تر اخیړه مطالعه کړې پوره
باورې یم چې انشاءالله د کوم ناول په
لوستلو چې ستاسو د ناول لوستلو سره
علاقه پیدا شوه دا ناول به هم همداسې یو ناول
وې وې لولی او خوندي ترې واخلي

په درناوي مننه

پیل،

د روژې مازیگر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لکيا وم خپل کالي مي وینخل، چي د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مي خلاص کړ او لارم د پیغام پاتې ته چي گورم، يو ناآشنا نمبر دی.

لیکلي يې وو: "دېره بېننه غواړم، موبایل مي کور کي په بېک کي پاتي و او بېک په کوټېند کي خورند و."

ما ورته په پیغام کي ولیکل: "ورور يې که خور؟ نمبر دي غلط کړی."

بېرته يې ځواب راكړ: "ته څه کاره يې چي هرڅوک يم؟"

غصه مي راغله. د ورو موبایلو پیغام مینو کي يو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کي مي ورته نمبر ولیکه او گوته مي په بتن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مي ورته ولیږل.

په دې دوران کي يې يو پیغام راغی: "بېننه غواړم، نمبر مي غلط کړی."

او بل پیغام يې راوليږه: "دا څه کوي دومره دېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چي نمبر دي غلط کړی، بيا پیغام مه کوه. لکيا يم کالي وینخم او روژه ماتي به هم تياروم."

زه نو په دې وخت کي په يوه ځای کي مسافر وم. وظیفه مي وه، چي هر څه مي خپله خاتنه کول.

بل پیغام يې وکړ: "گراني، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کي وويل: "رازه! لږ تنگ يې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه گرانه، مننه نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مي راغلل، بيا راپسي غصه کيږي."

کالي مي خلاص کړل.

ديک مي شروع کړ. بيا يې پیغام وکړ: "گراني څه کوي؟"

ما وويل: "ديک کوم."

هغې بيا وويل: "څه پخوي؟"

ما ورته وويل: "گرانه، که نږدې وای، ستا سر مي پخوه، اوس ليروگان بېنډی پخوم."

هغې وويل: "گراني، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وويل: "نور بس که، چي دا روژه ماتي تيار کم، بيا پیغام درته کوم."

شپه شوه، او يوولس بجې شوي وي. زما د پهرې يا چوکېداري يو ساعت پاتي و.

ما ورته وويل: "گرانه، ويده شه، نور پیغامونه سبا کوو."

هغې ويل: "خوبنه دي نه ده چي په خوا کي دي، راته ځای جوړ کړي"

ما وويل: "زما ځواکي خو ځای نشته، که زما د پلار په ځواکي يې درته جوړ کم، ځنگه به وي؟"

خندا يې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ دې پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنگ ووهلو او نه ما یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دي؟ ماته خو یې سمه انجلی جوړه کړې، د خبرو لاندې هم گراني، او د خبرو باندې هم گراني.

په موبایل کې مې د هغې نمبر رااړوه او زنگ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره یې په کرس کرس وځانډل، او ما چې پرې غبر وکړ، تلفون یې بند کړ. دا خدا نه وه، بلکې د بریښنا شغلي وې چې زما په زړه کې دننه شوي، او زه په یو نالیدلي مخ مین شوم.

خدا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنگ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملگرو نه لرې شوم، ځواکي پټي ته لارم، موبایل مې "اوکی" کړ.

سلام گرانه، څنگه یې؟

جلی بیا په خدا شروع کړه او ښه په کرس کرس یې وځانډل. ما ورته وویل، گراني د خدا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولي ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما ویل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووايه چې تا ولي داسې کار وکړ.

ویلي یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلی ده، ازار به ورکم هغه ته وي.

ډیرې خبرې مو وکړې او خداگانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنده یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا.

په خدا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وځانډل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوي چې دا تخلص دی؟

ویلي یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم.

ما ورته وځانډل، هههههه.

ویلي یې، ځاندي ولي؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لڅیره ادبیاتو نه خلاصیږي.

جلی زما په خیره پوهه شوه، هغې هم وځانډل او وې ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنگه خبرې کوي؟

ما ویل، خو ریښتیا وایم، کنه.

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنگ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ایله راسره په اول ځل جلی په موبایل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنگه یې چې موبایل اوکی کړو، راته یې وویل، وفا جانه، زما موبایل کې روپی خلاصی شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنگ وهم، موبایل کارت ته مې ځواب لیرلی، ته موبایل بند کړه.

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوري، په دې به خبرې وکړو.
 ویلي یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.
 ما ویل، نوم می سرفراز دی تخلص می وفا دی، ولایت می ننگرهار دی، او په فلانکي شرکت کی دنده لرم.
 په کرس کرس یې بیا وځانډل، ویل یې، اوس خو می پیدا کړی، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوي.
 بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کرم، او اوس لکيا یم ورسره خبرې کوم.
 جلی بیا وځانډل.

ما ویل، لږ صبر، د هغې خبرو خواب اوسي نه درکم.
 ویلي یې، وایه.

ما ویل، زه خپله د غریبي نه په نهاره ویده کیزم، کله راته د کارت ونه وایې.
 جلی یو ځل بیا غر وهل په خدا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنگ به یې وو هلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانی وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو گوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنگ وواکه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شي؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وگورو، خو څنگه به می دعوت کوي؟

جلی غلي شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وځنډل او وه یې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وگورم. نه پوهیزم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سیوری غږولی دی. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شېبه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته می هم زړه نه لږیږي، سوچه لیونی شوي یم. د نازنین خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به می ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال بڼاپیږی به راباندې راغله او غزل لیکل به می شروع کړل.

ما ورته وویل، "گوره، کابلی تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړي زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه می لمونځ کيږي، خیر دی که کلیوال یم."

وي وځنډل او وه یې ویل، "د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وي وویل، "وبه دې گورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړي."

ما وویل، "راتگ خو غم مه کوه، خو گوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادگل غوندې ورک شم."

وه یې وځنډل، "مړه مشرقیواله، مخي ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به یا کابل وگورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل می ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم
جانانه، تا پسي کړېږم، ژاړم
که د سحره تر ماښام درگورم
زه په دیدن دي نه مړېږم، ژاړم
چې اراده زه د راتلو وکړم
په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم
خلک به د لیوني گمان کړي
زه چې د خان سره بغښېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مي د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. گوره راشه او پاتي نه شي."

ما وویل، "هلته خو کارت پکارېږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وي وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت گارد ته ورکړی وي، چې راغلي پوښتنه یې وکړه."

زه هم لارم ښار ته، په عادل خیاط مي گلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکت او بوتان مي هم واخيستل، يو دستمال مي د غاړې هم واخيست. خان مي برابر کړو.

د پنجشېبي په ورځ مي ملگرو ته وویل، "زه تر کابل پورې خم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مي حرکت وکړ، لارم کابل ته. ښار کې مي چکړې ووهلي او بيا د خپل منزل په لور روان شوم. چې ماډیگر ناوخته هوټل ته ورسېدم، نو د هوټل مخې ته ناست گارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لار شه."

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لارم. لوبه گرمه وه، موسیقي چالانه وه، او گډاگانې شروع شوي وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دي فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنگ وهم."

زه لارم او یوې چوکې ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قنغني سازونه لگيا وو، هلکانو گډاگانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډی راغله، ومو خورله. زه بهر کانتین ته لارم او یو بیر مي خائته واخيست. یخ هم و، ساړه مي هم کيدل. بیر مي وڅښه، ځواکي مي یو دوه ځوانان ولاړ وو، سگریټي یې لگولې وو. ورته مي وویل، "یو دوه کسه ماته هم راکړئ." سگریټي مي ووهو، خان مي سم سور کې کړو، بیرته لارم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅېدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکی مي کړه، غږ مي کړ: "هلو، هغه وویل وویل چېرته یې؟" ما ویل لگيا يم، گډا کوم.

ویل یې لږ صبر وکړه، چېرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سیل یې کوو.

د دې سندرې سره مې بڼه لېږه گډا وکړه.

بیا لارم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندرې ووايه چې وايي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندرې شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، بڼه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

سندرې خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنگ ووهه. موبایل مې اوکی کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د پنځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لږزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولگیده، ټول وجود مې لږزېده، یخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانتین ته، سگریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لارم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واوریده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلی راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لږزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیگه ونه، سپین رخسار، بڼایسته بدن، داسې بڼکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخنډل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولی داسې رپیري؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لږزې ونیولم."

هغې وویل: "توکی مه کوه، یخ دې کیري."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاره شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لار شه سالون ته، زه بیا درته زنگ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر تیت اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لارم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، بڼه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنگ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما وویل: "بڼه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لارم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وي، او په گډا کې هم همداسې بڼکاریدی."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کله قسم دی، اوس مې بیا لږزه نیسي او بیا به مې په لس پرستو هم گرم نه کړي."

نازنین زما په دې خیره وخنډل او په مټ کې یې لږ وسکونډلم.

ما وویل: "دا گپ غوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم سکونډم."

هغه بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لار شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لري؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لار شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟"

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لار شه سالون کې کینه، چې پروگرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تاله ځانه سره یوسي"

ما وویل: "بڼه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفی ورور دی."

ما وویل: "نه کیري نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، وه یې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تگ جلال اباد ته بڼه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې ورم!"

ما وویل: "سمه ده، خیر دلته به خپلوانو کره لار شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پېژني او نه یې زه پېژنم. د خلکو خولو ته به څه غورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهې ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته بڼه وکتل.

نازنین وویل: "ځنگه دې، راکي سترگې خبني کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه بڼکاري چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلینانو په شان پښتو کوي. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په بڼایست کې داسې یې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاره شم، هلته به ټول ما لتوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غیږ کې ونيولم او د مخ نه یې بڼکل کړم.

همدې سره راباندې لږزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، بڼکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غیږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله غورو نو همدا خبره نازنین هم غبرگه کړه، دواړو وځانډل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانې وه لیدلې مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډیر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیږول به راته کړاو شي.

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایی ما نوره هم لیونی کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسي پتي وگرزوم

نازنین وځاندل، هغه څنگه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې غورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړي او چیرته به داسې شي

په نازنین هم نری نری لمرزه راغله رپیده لکه چې سرو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کيږي او تابه هم کورنی دې لټوي

مونږ دواړو یو بل بڼه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې بڼکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړی ملگری و د هغې کور ته لارم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي گراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنگ یې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایم

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لار نه شي چې خدای مکره موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لار شي چې ورسیدی بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زره مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواړه یادگارونه مې په ذهن کې گرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسي راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې آماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لارو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لږزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې گډ وډ بڼکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې بڼکاریدله.

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت گرز شو. موټر په یو خوا تېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په درېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چپغې او نعري مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه بڼه وم، خو نورو مسافرو ته چې مي نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونو یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مي روغ وو، او د الله شکر مي وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم. په لږ وخت کې خلک راوړسېدل. مور یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلی. سترگې مي نیمبازې وې او شاوخوا مي تورتم و. زړگی مي په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مي موبایل ته زنگ راغلی وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دی؟

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مي یوه ژرغونې چيغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې یې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چيغه کې څرگند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی يم. بڼه يم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژرغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بی صبری سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره به صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راوړسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لارو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنگه له دې هر څه څخه په روغ وتلی يم. ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او گولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مي وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوی."

وروسته مي ملګرو ته زنگ وواژه، ورته مي وویل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه يم، خو نن وظیفې ته نه درځم. سبا به بیا درشم. ما کور ته هم زنگ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو بڼه يم

کله چې کور ته ورسېدم، زړه مي ډک شو. د دروازي په خلاصېدو سره مي په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې یو څه ووايم، منده مي کړه او د هغې غږ کې مي ځان واچاوه. مور مي په غږ کې ټینگ ونيولم، او په هغې شیبه کې مي ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غږه کې ورکې شوې.

"خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ يم." هغې مي په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر وویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کېږي

کله چې زه د مور په غږ کې پریوتم او د آرامۍ ساه مي واخیسته، مور مي راته په وپښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خوبې خوبې وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام گولۍ راکړې وې، نو سترګې مي پټې شوې وې.

یو وخت مي مور سر بڼکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپینین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مي هماغسې د مور په زنگانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟" هغې وویل: "هو، ناسته يم."

ما وویل: "که سر دې بڼکته کم او پاڅېرم، بیا نه وي چې وپښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خورلې وه."

مور مي وویل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاڅېدم، مور مي له تندي مچي کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه بڼکل کړم.

وه یې وویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما وویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هیڅ نه کېږي."

دې وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جیبه مې راوویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنگونه او دولس پیغامونه را لیرلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنگه یې؟ کور ته ورسیدی؟"

- "سلام فرازه، زنگ او میسج ته مې ولې خواب نه راکوي؟"

- "سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، لیونی کپرم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو خواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، خواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنگ ووهی او د فراز معلومات راکړی، کنه نوره له غمه مړه کپرم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، گراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بېننه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنگ وواژه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې اوکی کړه.

ما وویل: "سلام، گراني."

نازنین په غوصه او ژرغوني غږ کې وویل: "مرگ، گراني؟ درد، گراني؟ الله دی دا گرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنگ هم نه شو وهلی چې ووايي رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سیرمونه راته لگېدلې دي، فشار مې لوړ دی. ته وروکی یې چې داسې چلند کوي؟"

"له هماغه وخت راهیسې مې څو زنگونه او پیغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ خواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دی کور راته معلوم و چې راغلي وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "گراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووايه."

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږي چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونی شوي یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوي؟"

ما ورته وویل: "گراني، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وايه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یووړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد سنتی او کولی راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې رادک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پرېوتم. نور په خان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنگونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم. باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په خان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونی کړي په دې کارونو، خیر دی، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس بېننه راته وکړه."

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وگوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مي د فشار تکليف پيدا شو." ما وويل: "سمه ده، نازنين، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازديگر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بيا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وويل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړيکه مي پرې کړه.

کور ته لارم، اودس مي وکړ او لمونځ مي اداء کړ. خور مي ډوډی راوړه او زه ډوډی ته کيناستم. خور مي راته وويل: "وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وي او که اوس درباندي څه شوي وای، موږ به څه کول؟" دې سره يې ژړا پيل کړه.

ما وويل: "ليونی، ستاسو دعاگانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لگوي. وگوره، څنگه روغ او جوړ راگرځېدلی يم."

هغې وويل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مي څه نه دي شوي. خو ته ولي تللی وي؟"

موږ مي زمونږ خبرو ته غوږ نيولی و. د خور د اوښکو سره مي د مور له سترگو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه يې ويل:

"ته ولي تللی وي؟"

ما وويل: "مورې، د يو ملگري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

موږ مي وويل: "ولي دې موږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سړی شوی يې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دي برابر کړي چې په راتلونکي کې داسې کار ونکړي."

ما وويل: "مورې، خیر دی، ورور ته څه مه وایي، نور به داسې کار نه کوم."

موږ مي وويل: "بڼه، که ستا د تکر نه خبر شي؟"

ما وويل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتی روان وم، موټر تکر وکړ."

د خور اوښکې مي پاکې کړې، ډوډی مي وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملگرو خواته لارم، خو د پخوا په شان د ملگرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مي ټول د نازنين سره و. د تېرې شپې ملاقات مي په ذهن کې گرځېده، چې نازنين رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل يې کړم.

بيا د هغې زنگ او په تلفون کې د هغې غوسه مي ياد ته راغله.

د ملگرو له مجلسه همداسې پاڅيدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوي، الله دې خير کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وويل: "نه ياره، نن سهار مي تکر وکړ، لږ خوږ شوی يم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه يې ويل: "دا څه وایي، فرازه؟ بيا دې موږ ته ولي نه ويل؟ مونږ ته خو دې ويلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه يو غټ جوس راوړه."

ما وويل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بيا کينولم او احمد وويل: "فرازه، موږ خو ملگري يو او ملگري لکه وروڼه وي، نو تا ولي دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چيرته دې تکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کورډن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې تکر مو وکړ." اګرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخيسته او کور ته لاړم. ما بنام لمونځ مي وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مي راته وويل: "هلکه، دا رنگ دي څنگه داسې گډوډ دي؟" خور مي چغه کړه: "لالا، ورور مي کور ته راتلو، موټر يې تکر کړی!" ورور مي ژر راغی، خواته نږدې شو او وه يې ويل: "ته ځان بښکاره که، کوم ځای خو دي ژوبل نه دی؟" ما وويل: "ظاهراً خو ژوبل نه يم، په موټر کې په سیتونو لگېدلی يم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی يم." ورور مي وويل: "خو ماته به دي زنگ وهلی وای چې در پسي درغلی وم." ما وويل: "که تاته مي زنگ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وي، ځکه مي ونه ويل." دودۍ مي وخوړه او خپلې کوتي ته لاړم. نهه بجې وي چې نازنين ته مي پيغام وکړ: "سلام، ګراني." هغې سمدستي زنگ ووايه، خو غږ يې ژر غونی و. ما وويل: "څه خبره ده چې ژاړې؟" هغې وويل: "فرازه..." نازنين ژړل او يوه يوه سلګۍ يې هم وهله لکه د مخکې نه يې چې په ژړا بڼه زړه تش کړی وي راته يې وويل فرازه زړه مي درد کوي زړه مي داسې دی لکه چا چې په سيخانو کې تومبلی وي او د اور پر سر يې نيولی وي فرازه نن له سهاره چې پاڅيدلې يم هيڅ ارام مي نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصوير مي سترگو ته کيږي کور کې راته ټول وايي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته يم او په سلګو سلګو ژاړم هيڅ مي نه هيريږي سهار چې ستا له تکره خبره شوم ترڅو چې مي تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تير شوی و خير دی يو څه وکه زه نوره بې له ستا ديدنه نه شم صبريدلی ما ورته وويل نازنين نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنگه کابل ته خپله وظيفه تبديله کم زه هم نور بغير له ستا د ديدنه وخت نه شم تيرولی که وظيفه مي ونه شوه نو ستا د پوهنتون په ځواکي به يو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم نازنين زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه ويل يې چې هرڅه کوي ژر يې وکه زه نور بغير له ستا د ليدلو وخت نه شم تيرولی ما ويل سمه ده يوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مي تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته بڼه دا خبرې پريږده کابلې اوس دي حالات څنگه دي؟ ويل يې اوس چې تا دا خبره وکړه بڼه شوم فکر مي ارامه شو زه خو داسې وم ما ويل که مړه کيږم او رښتيا ته ووايه چې ستا کورنۍ څنگه ده بڼه به درله خفه وي ما ويل هو مور او خور مي راته ژړل او شکرونه يې ويستل چې بڼه دی الله بچ کړی يې

نازنین وویل هو ګنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یې نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خنډل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته ووايم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل بڼه په غم مي واړوه دستي به مي ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغير له اجازې تللی یې

نازنین وځانډل ته په دې عمر کې د ورور نه ویريږي

ما ویل هغه مي مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې خایه رسولي یو

په انډیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې ځانډل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووايه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنگه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلفون مي قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنۍ نه مي اجازه واخيسته چې خم وظيفي ته مور مي وویل نن هم پاتي شه چې سم بڼه شي بیا سبا لار شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه موري لار شم ملګري به مي هم کورونو ته په رخصتۍ ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مي واخيسته او لارم وظيفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مي ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولي ځان بدلوي

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظيفي سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مي زنگ ووهو ورته مي وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکې ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنگه که ولي نه راځي

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنگ راغی چې سبا ته دي اماده ګي ونیسه او لار شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لار شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مي د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخيسته او کورته لارم

کور کې مي مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا خم کابل ته

مور خو می وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کی کینه کابل ته مه څه مور می او کورنی می رازی کره سبا می خپلی جامی او ضروري شیان می واخیستل او سیده مخ په کابل می حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغی لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتگ کار دی څنگه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ می دفتر کی تیره کره دشپي می نازنین ته میسج وکړو سلام گرانی څنگه یی او سبا پوهنتون ته ځی کنه اوس هم ناروغه یی

ویل یی دیري ورځی وشوی سبا ته ځم دشپي تر ناوخته مو خبري وکړی او بیا مو خدای یامانی وکړه

د نازنین پوهنتون او زموږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅیدم خان می جوړ که او د پوهنتون په لور می حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتگ نه وو شروع شوی زه مخکی نه لارم چې هسی نه نازنین رانه بی دیدنه پوهنتون ته دننه شی

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلینو راتگ شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دی وخت کی می لری نه نازنین په سترگو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کی داسی ښکاریده لکه په ستورو کی چې سپوږمی روانه وی

ساره هم وو چپتری یی د سینی سره کلکی نیولی وی

ما ورته میسج وکړو سلام گرانی نن خو داسی ښایسته ښکاری لکه حوره کاش ددی چپترو په ځای زه وای او داسی کلک دی په غیره کی نیولای وی

میسج می ورته وکه هغی دستي موبایل ته وکتل میسج یی خلاص کړو وی لوستو په ځای ودریده کرده تاوه شوه ټول ماحول یی له نظره تیر کره ما ورته شا اړولی وه چې ومی نه پیژني

چې کتل می زنگ یی ووهو اوکی می که سلام فرازه ته چپرته یی ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کی یم

ویل یی ووايه کنه اوس چغی وهم

ما وویل دغی دوکان خواته وگوره

چې وه بی کتل منډه یی کره

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کی راغله او زمانه یی کلکه غاړه تاوه کره او په دواړو مخ یی ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیره کی می ونيوله چې کتل می له سترگو یی اوښکی روانی شوی

ما یی اوښکی پاکي کړی لیونی ژاړی ولی؟

ویل یی فرازه پریرده چې ښه وژاړم دا د خوشالی اوښکی دی

دی وخت کی می چې کتل یوه بله جلی راغله غږ یی وکړو نازنین!

دا جلی زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کی محصله وه

ما ژر نازنین له خانه جدا کره

زرغونه راغله اول یی سلام وکړو او بیا یی نازنین ته وویل

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو گوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیرې اصل کې د ننگرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې درباندي څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونې شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنین وویل هو زه لیونې شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړې زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پرېښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیرم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلوي نه کړې نه یې کوو مه خپل ژوند تباہ کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لار شه بیرته دې خپل کور کلي ته وگرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زموږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کيږي څو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه بڼه دې کړې چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه څه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنگ ووهو

نازنین موبایل اوکی کړو او د اوښي غوندي وغرمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولې زما میسج ته په وخت خواب نه راکوې ته وگوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره بښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراکه سابه راوړه خو د سبو مالگه کمه وي

ډوډی راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کېږو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخورې ځکه ددې فشار جیگېرې دپته نه پلو یه دی نه قورمه

ما سابه د نازنين مخي ته وړاندي كړل
هغه په غوصه شوه فزازه ته په ما رشخند وهي
ما وويل نه تا اوس ناروغي تيره كړي د صحت خيال دي ساته دا پلو او قورمه هميشه وي خو صحت هميشه نه وي
ما زرغوني ته وويل ته بسم الله كړه كه دا سابه خوري ودي خوري كنه يخني به ورته وغواړم
نازنين ويل هيڅ هم نه خورم تاسو يې وخورئ چې ماره شي
ما ويل سمه ده چې كورته لاري هلته به يې وخوري
ما او زرغوني ډوډي خوړل شروع كړه
كله كله به مي د نازنين له قصده زرغوني ته قورمه يا غوښه مخته كړه چې ها دا وخوره دا ډير خوند كوي نو په نازنين
به ډيره بده لږيدله د سترگو لاندې به يې مونږ ته كتل
زرغونه هم شرمېده زړور خوراك يې نه شو كولى نو ما به ورته ويل
ښه زړور خوراك كوه بيل يې هسي هم نازنين وركوي خان مور كه خپل د كور سوچ ورته وكړه
نازنين به غږ كوو خاوري به زه بيل وركم زهر مو شه څنگه په څلورو لكيا ياست
ما به بيا زرغوني ته قورمه مخ ته كړه او نازنين به د غوصې نه تكه سره شوه
ډوډي مو وخوره ما ورله وويل نازنين ما او زرغونه به لار شو ته نور دا بيل وركه
هغې وويل ولاكه ستاسو پلاران هم په ما بيا وركړي ما څه خاوري خوري
ما او زرغوني ورپورې وځانډل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅيده
راځه زرغوني چې خو
ما زرغوني ته اشاره وكړه او بيا مي ورته وويل زرغوني نازنين ته به تيكسي ونيسو دا به كورته وليږو چې ناروغه
ده زه او ته به لار شو قرغي ته
زرغونه په خدا شوه او د سر په تايد يې ماته خواب راكړو
نازنين وويل ته ورسره لاره شه مور او پلار ته دي وايم چې دا دغسي هلك سره قرغي ته په چكر لاره
ما نازنين د لاسه ونيوله ورته مي وويل ليونى ته په توكو هم نه پوهيږي ته كينه تاته جوس غواړم
نازنين وويل تاسو دواړه يې وخورئ چې ماره شي
ما ويل ښه تا بيا زه د څه لپاره دلته غوښتم چې اوس غوصه هم يې او خبرې هم نه كوي
نازنين وويل ما بد كړي چې ته مي غوښتي يې ټول فكر دي راته خراب كړو
ما ويل زه سمه ده اوس خبره خو وكه څه خبره وه
نازنين روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بيل مي وركړو د هوټله ووتلو زرغوني وويل
فزازه نن تاسره ډوډي خوړلو راته ډير خوند راكړ ددي هرڅه نه مننه
ما ويل تاته به خوراك خوند دركړى وي خو زما له ستوني نه تيريده
ويل يې ولي
ما ويل خكه چې نازنين ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بيل سوچ و

دریوارو وځاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوبښه شم

تیکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لارل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنگ راغی. نمبر نا آشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "ځنگه یې، زرغونې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلانه ده لگېدلې. د دې لپاره مې درته زنگ وواکه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډی او قدردانی له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وځندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کون خو نه یم." دواړو وځندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دې کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وځندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د تیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنگ و هم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیرې ته زنگ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، توکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لارم، پاتي کارونه مې خلاص کړل. مازیگر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خيشتي خواته روان شوم. هلته مې یو دوه پولاني وخورل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیگری و، ډېره بڼکلي هوا چلېده، او د خلکو گڼې گونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، ځنگه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وځندل: "هلته څه کوي؟"

ما ورته ولیکل: "موټرې شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لری نه خو به دې وگورم."

ما وویل: "د لری نه مې ولې گوري؟ غواړم چې له نږدې دې وگورم."

هغې وویل: "هغه څنگه؟"

ما وویل: "زرغونه له خانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلئ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره وویښو."

هغې وخنډل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنگ یې ووهو

د موټرو گڼه گڼه ډېره وه ورو ورو مکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکی کړ

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډی خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې بېښه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وځانډل او ورته مې وویل ښه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سټه وویستله

نازنین وځانډل نو ته څه فکر کوي چې مور دې یادولي

دواړو وځانډل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمگرتیا ونه وایي او خوشاله اوسی

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې راځه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولي هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولي

زرغونې نازنین ته وویل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځي

نازنین وویل هو هماغه د غم زوی دی خوله یې نه بندېږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وځانډل ویل یې ښه زه به لاره شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاره شه بیا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا ښه کار نه کوي نازنین دې مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینی دا ده او کوته ده او ته یې لږ لږ خو یې زموږ خواته هم لېږه

ما ورته وویل وجوده ټوله تاسو سره ده، خو روحاً زما سره ده

وي خاندل او وي ويل نو تش كالپوت به څه كړو چې نه مونږ سره كيني نه خبرې كوي
 ما ورته وويل زرغوني سبا د نازنين سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنين ريباري وكړه
 زرغوني وخاندل او وي ويل زما څه كار دی هسي ولي زه په غم خان ككړ كم نه راځم
 ما وويل خير دی زما په خاطر كه ته رانه شي نو زه د نازنين سره ديدن او ليدل نه شم كولى ستا د لارې مونږ كولى شو
 يو بل وگورو

زرغوني ومنله ويل يي سمه ده دا مرگ به ستاسو د دواړو لپاره په خان قبول كم
 ما وويل ته وگوره ته څومره بڼه يي او نازنين دې راته څومره غيبت وكړو
 نازنين موبایل واخيست فرازه ما كله غيبت كړى دا دروغ ولي وايي
 ما وخاندل ورته مې ويل ما ځكه دا خبره وكړه چې تا ځان ورك كړى و غلي ناسته وي يو خو ته سمه د مرچو بار يي
 دستي غوصه كيږي

زرغوني وخاندل نازنين وويل خود غوصه كيږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه كوي
 ما ويل زرغونه پوهيږي چې زه توکي كوم او تا زوروم
 هغې ويل سمه ده بس كه نور بڼه وايه سبا به ته راځي
 ما ويل ته به مې غواړي او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي
 زرغوني اواز وكړو سمه ده درځم غم مه كوه

ما وويل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ما بنام نږدې دی چې خان ورسوم
 په همدې خبره مې خدای پاماني واخيسته خو په تلو كې زرغوني غږ كړو دفتر كې څه كوي شپې ته راشه د ليلا خواته
 دي

نازنين ورته په ارامه غږ وويل غلي شه بي شرمي په چا مو وژني
 نوره مې اړيکه قطع كړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ديره ما او نازنين يو بل سره ميسجونه وكړل
 يو وخت مې كتل زرغوني ميسج وكړو ليكلي وو سلام فرازه نازنين لكه تنگه كه
 ما وليكل ځنگه

ويل يي ورته وليكه چې ستا ابي جامي په غاړه دي او د كوټې په دغه ځاى كې پرته يي زه د اشداري لاندې ولاړ يم تا
 گورم
 ما نازنين ته همداسې وليكل

نازنين ژر له خپل ځايه پورته شوه اشداري كې يي وكتل ميسج يي راته وكړو ته چيرته يي
 زرغوني د ميسج د لارې ټول معلومات راكړل
 ما وويل اشداري كې مه گوره زه تا گورم چې اشداره دي خلاصه كړه
 جلى يو دم زنگ ووهو

فرازه ته دروغ وايي كه رښتيا چيرته يي
 اوس مې لكه په كورنى وژني
 زرغوني بيا راته معلومات راكړل

ما ورته وویل کله دروازې ته ځي او کله اشداری ته غلی پخپل ځای کینه زه لارم
 جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي ووايه ته چیرته يي کنه اوس له کوتي نه وځم
 ما ویل دادي لارم په دروازه ووتم
 زرغوني خر وځاندل
 جلی نوره هم حیرانه شوه
 ما ویل نه يم راغلي زرغوني راته وویل چې دا تنگه که ارامه شه
 جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې توکي کوي اوس به مې سا وتلي وه
 ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به گورو
 خدای پاماني مو وکړه
 سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو
 ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم
 د بنار نه موټر کې کیناسم او روان شوم
 قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنگه دې ناوخته کړو
 کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکي ځای کې ولاړ يم
 چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل
 زرغوني وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا څارم چې څوک رانه شي هغه لاره زه او نازنین يي یوازي
 پریښودو
 زرغونه لاره پته کېناسته، څارنه يي کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه گوري.*
 نازنین راغله، کلکه غاړه يي راکړه او وه يي ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غیبه کې ونیسم."
 ما ورته وویل: "دا څه کوي، نازنین، زرغونه مو گوري، پرېږده."
 ویل يي: "ودې گوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه يم. که مرگ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."
 ما له خانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کېښاستو، خبرې مو شروع کړې.
 ما ترېنه د زرغوني په اړه پوښتنه وکړه.
 ویل يي: "دا مې د ماما لور ده. کور يي کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."
 ما وویل: "ولی ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"
 نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملگري هم ده."
 ما وویل: "پلار او وروڼه دې څه کار کوي؟"
 ویل يي: "دوه وروڼه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې دگروال و، اوس تقاعد شوی
 او کور کې ناست وي."
 مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوي دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وايي او زه پوهنتون."
 ما وویل: "ولی خپل ولایت کې ژوند نه کوي؟"

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. تر وڼه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پر دو ځلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشن فکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راګرځول.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وایي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخیرې کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وګورو چې څه وایي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمري والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنگ وواژه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځي؟"

ما وویل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلیفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روت او کلچي راوړه."

ما وویل: "انجونې کالي غواړي، بنگري غواړي، ته دا شيان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوي، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وویل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې خو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا آشنا نمبر نه زنگ راغی. اوکی مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "او علیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خیري کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنگه یاست؟"

ویل یې: "بڼه یم، بچیه، غواړم تاله نږدې وگورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترگو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شي؟"

ما وویل: "که غواړي اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناکاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماتي مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووايم څه خبره ده چې پلار دې زنگ وهلی و. خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغوني ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم رااوښتم. لس بجې شوي، چې کتل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنگ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اوري؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنگه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنگه وي."

نازنین وویل: "زه ډارپریم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارپریم چې دا شپه به څنگه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارپرېده. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره ځملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارپریم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووايه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درخم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مي ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چي پاڅېدم، چای مي وڅښه. کشر ورور ته مي زنگ ووايه، ورته مي وویل: "يو دوه کسان واخله او په رينجر کي راشه، چيرته خم، کار مي دي."

ورور مي وویل: "که څه لاتجه دي کړي وي، چي رينجر د سرتيرو نه پک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لاتجه مي نه ده کړي، صرف د يو چا ليدلو ته خم."

ورور مي وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تيار کړ. اته نيمې بجې وي، چي ورور مي راغی.

ورسره د رينجر په مخکي سيټ کي کيناستم، او د نازنين د کور مخي ته لاړو.

ما د نازنين پلار ته زنگ ووايه، چي "زه بيرون د دروازي مخي ته ولاړ يم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستري مشي وکړه، او بيا يي د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مي وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنين پلار کلک شو.

ورور مي يو عسکر په رينجر کي پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته يي د چايو او شربت د راوړلو وويل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بيا د نازنين پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره يو څو خبرې وکړم."

ورور مي وویل: "دا سرتېری به بيرون لاړ شي، زه به پاتي شم."

ما وویل: "نه، وورره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دي ورور دي؟"

ما وویل: "هو، دا مي کشر ورور دی، په وزارت دفاع کي قومندان دی."

ویل يي: "سمه ده، دا دي هم پاتي شي."

عسکر ووت. د نازنين پلار خبرې شروع کړي:

"فرازه، بچيه، ته ډېر غيرتي او پښتون ځوان يي. د اخلاقو نه معلومېږي چي د ډېرې ښه کورنۍ نه يي. ښه ځواني لري، خو بچيه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دي سپينو ډکو ته وگوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبيله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دي کارونو نه تير شه."

په دي سره يي له سترگو او ښکي راغلي.

زما په سر کي يو کرس شو، لکه چي په مرمی ولگېږم. د زړه نه مي د درد يوه څړيکه پورته شوه.

په يو لاس مي خپل زړه کلک ونيوه. يوه شيبه غلی او خاموش وم. زړه مي لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کيسه تر نن شپي پوري درته وکړم، او بيا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنين د اولي ورځي نه نيولي تر نن شپي پوري ټوله کيسه وکړه، چي دا هر څه يو تصادف سره پيښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترگو يې اوبنکې روانې شوې.

وي ويل کاکا: "د دې له خوا زه بېننه غواړم."

بيا يې ماته وويل: "وروره، ته زما نه مشر يې، هيڅ نه شم ويلې. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بيا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مگر تا نن يو سپينږيری پلار وژراوه. تا يو سپينږيری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته تیت شو. ما هيڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا گورم."

همداسې د کوتي نه ووت، او رينجر يې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وويل: "ډگروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوېښ نه يم، نو صرف د يو زنگ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنين سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وېينه."

هغه وويل: "بچيه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بيرته تاو شوم. ما وويل: "وايه، ډگروال صاحب."

هغه وويل: "بچيه، خبره د خوېښې نه ده. بڼايسته ځوان يې، او نازنين درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنين په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړې، کوژده يې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړيکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنين دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنين نه د خپل ژوند په بيه لري لاړ شم. بيا به نه ما وگوري او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلکې مې وهلي، چې: "نازنين، تا ولي ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولي دومره لويه خبره پته کړه؟ تا ولي زما د زړه سره دومره لوبي وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخيستي. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه ليکله. له دفتره ووتلم. نيغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنين زنگ راغی.

هډه کې موټر کې کېناستم. له سترگو مې اوبنکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنين زنگ راغی. د موبایل په سکرين مې چې د نازنين نوم وليدو، په زړه کې مې سلکې شوې. ځواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خیر خو به وي؟ ځه بده پېښه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پېښه شوې." نور مې ځه ونه ويل.

د نازنين اړيکه مې پرې کړه. نمبر مې تور ليست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور ليست کې واچوه چې بيا اړيکه ونه نيسي. کتل مې، پيغام يې راليرلی و. پرته له لوستلو مې پيغام هم تور ليست ته واچوه. ژړا مې نه دريدله.

يو وخت سروبي ته ورسيدو. ډرپور ته مې وويل، "استاده، يو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرېد، ټولې سوارلی کوزې شوې. زه سيند غاړې ته بنکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخيستي او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پيغام راليرلی و: "سلام فرازه، بڼه يې او چيرته يې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنين ماسره بڼه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبي وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنين ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ووينې او نه به يې غږ واورې."

زرغوني راته وويل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما خواب ورکړ، "زرغوني، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مي هغي ته خواب ورته کړ. تر جلال آباده مي له سترگو او بڼکي رواني وې. مازيگر کلي ته ورسېدم. کور ته لارم، ټول رانه تاو شول او ستري مه شي بي راته وکړه. زه لارم، کوټه کې پريوتلم.

کتل مي، مور مي راغله، وې ويل، "فرازه زويه، څه خبره ده چې داسې بي وخته پريوتی بي؟"

ما وويل، "هيڅ، ستري يم، ما يوازي پريوده."

مور مي لاره، زه بيا سلگو ونيولم، بڼه مي زړه تش کړ.

کتل مي، خور مي راغله، وې ويل، "وروره، اوبه درته تيارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅيدم او غوصه شوم ما ونه ويل چې ما په ارامه پريږدي فکر مي گډوډ و خور مي ونيوله او يو څلور څپيري مي په مخ ووهله هغه کيناسته په ژړا شوه

لاس نه مي ونيوله پورته مي کړه غاړه مي ترينه تاوه کړه سلگو ونيولم بڼه ډير مي وژړل

خور مي راته وويل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووايه؟

ما وويل خورې ما وبڼه چې په تا مي گوزار وکړو هيڅ نه دي شوي

خور مي وويل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه يې ليدلې ووايه خير دی کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وويل هيڅ نشته يوځل مي وويل کنه نوره غلي شه

دې وخت کې مي په زړه درد راغی کيناستم ما ويل هله اوبه راوړه

چې کتل مي مور مي هم راغله اوبه بي راکړې ويل بي

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولي داسې ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مي مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مي درد کوي هيڅ نه پوهيرم

مور مي غيږه کې کلک ونيولم ويل بي څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لارم لري وياله وه هلته کيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ککر کرم ما داسې کومه گناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولي زه د نازنين په مينه کې داسې گير کرم

هغه بي رښتيا ويلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصيبت بي خوار شي په ورکړې مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه کوله

بل خوا زرغوني زنگونه او ميسجونه کول چې يوځل خبرې وکړه نازنين بڼه نه ده مونږ په شفاخانه کې يو

زنگ بي راغی ما همداسې ژړل اوکی مي که هغي چې زما غږ واوريدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ویل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړې وه نو تا خو به ویلي وو تا راته ولې نه ویل چې نازنین کوژده شوی یا یې بل چاته ورکړې اخیر ولې نازنین ولې یا الله ماته مرگ راکې نه یم خوشاله په دې ژوند

نور په ځان پوه شوی نه یم

یو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه ټوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه.

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابل څخه راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وگورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس بڼه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفکان ورته بڼه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتگ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنگونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلی ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس بڼه ده. خو ډېر یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترگې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنگ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لارل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنگه یې، فراهه؟"

ما وویل، "بڼه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاکټرانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوي؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې بڼه شوي."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کیږي. که غږ یې واورم، مې به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه بښم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فراهه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتي، کله هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکټران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنگ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو،
"سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم مني یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړي چې زه ژوندی پاتې شم، نو ته د دي رشتي
نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کی هېڅ نیمگړتیا نشته، بنایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر
یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړي؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې می کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی.
خیر دی، زما خبره ومنه او د دي رشتي نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلی مین شوی یم، دلته
له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دي خپل فامیل پوه کړه او د دي رشتي نه تېر شه. له هماغې جلی سره واده وکړه، زما په
خاطر ته به په ما څه بوخت شي چې وجود می تاسره وي او زړه می د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلي مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړ چې د دي رشتي نه انکار
وکړي. سباون ورته وویل، "تر ما بنامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا
درته وایم."

زرغوني هر ساعت وروسته ماته زنگ وهلو. هغې ته نازنین ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره
خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا تپه یې لیکلي وه

ستا به زما نه گيله کيږي

زه د رواج په زولنو ترلي یمه

ما چې زرغوني ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، خکه زرغونه د نازنین په څنگ کې
ناسته وه.

د زرغوني نه می چې خبرې بس کړې، پاڅیدم د کوتي ووتم. مور می وویل:

"زویه، لري لار نه شي چې تاته گرځيدل بڼه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، موري، هيڅ چيرته نه خم، د کور مخي پټو کي کينم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیگری و. طبیعت پخپل رنگونو او ټول آسمان د زېر او نارنج رنگونو په رنگین
پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاعې د غره په سرونو کې لگیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا
ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تگ تیارې
نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه د هرڅن ته ورته و.

ټولی فضا د شرایطو په رنگینو رنگونو کې د ارامتیا او خوشالی احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د
یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا **FRESH** کړل،

په دي وخت کې می کتل زما څلور کلیوال ملگري راغلل. ستري مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

"فرازه، خیر شوی یې چې ناروغ شوی وي؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مي کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته یې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کله درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې وروڼه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مي وویل: "شکر دی، اوس ښه يم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهیږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، تپه یې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که د چارو غ زړګی په کار وي

زما دې واورې، یارانه دې نه کوینه."

دې تپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه وکړه!"

هغه بیا تپه شروع کړه:

"که مي ژړا که واویلا ده

تا ته مي تل په خوله دعا ده

دا لیونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مي غبرګي اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې تپه سره مي یو ځل بیا نازنین مخي ته ودرېده، او د هغې یادونه مي د زړه په تل کې بیا ژوندی شوه

قدوس بیا تپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا تپې بندې کړئ."

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسې بندارونه ډېر خوښ وو، نن څنگه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن می زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لار شی." هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شی، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته. کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلي و. ورته ویلي یې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، گذاره ورسره کوي، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې دودۍ مو وخوره. مشر ورور می راپسې غوسه شو، وه یې ویل:

"سپیه رزبله! تا کابل ته خان د دي لپاره بدلوه چې هلته داسې دله تویونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوي؟ مور ته دي ولي دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور می مخې ته ودرید او وه یې ویل:

"لالا، کینه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پینېمانه دی."

مشر ورور می بېرته کیناست. مور ته می وویل: "سبا لاره شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسېږي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه بنځه نه کوم. غواړم خارج ته لار شم. روپۍ راسره شته، نور می دا وطن په سترگو بڼه نه بڼکاري."

ورور می بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه یې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځي؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندي ماتې کړم، چې د کور د دروازي نه هم بهر تللی ونه شي!"

کشر ورور می بیا هغه کښېنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مور به خبرې وکړو."

مور می وویل: "زویه، که دي خوبنه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. بڼکلي جلی ده، کاریگره او سواد داره هم ده."

ما وویل: "مور جاني! خبره د بنایست او بدرنگی نه ده، نه د سواد او کاریگری. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دي کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کښې، خپلي خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلي کوتي ته لاړم. چې کتل می، زرغونې اوه یا اته پیغامونه رالپړلي وو:

"سلام فرازه! څنگه یې؟ ناروغي دي څنگه ده؟ نازنین اوس بڼه شوې ده، خو تش بوت تري جوړ شوی. که خبرې هم کوي، نو یوازي تا یادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلي مور ته زنگ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکتره جلی ده. مور دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لار شی."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلي یې و: "زویه، مور خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنگه داسې کار کوي؟"

سباوون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مور دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناهیدې خور په څیر بڼکاري. زه څنگه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلي و: "زویه، مور به ستا تره ته دا خبره څنگه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباوون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا می زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنگ وهلې و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملگری موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنگ وهلې و، وه یې ویل: "اوس خان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

زما په موبایل کې روپې نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنگ وواکه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته پنځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تگ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملگری مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لارم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسئله یا جایناز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خوري، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ویبستانو کې گوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفگان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفگان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جگړه کوي؟"

ما ورته وویل: "موري، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره ماته پته کړې وه."

په دې سره مې له سترگو او بېنکې روانې شوې. "موري، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترگې راته وایولې او وه یې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوي چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه موري، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "بڼه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوي؟"

ما په ژرغونې غږ وویل: "موري، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل خان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، موري. زه پوهیږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دېنمان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "موري، که څه راباندې وشول، بېښه راته وکړه. که ته مې ونه بښي، خدای به مې هم ونه بښي."

مور مې په خوله نرم گوزار راکړ او وه یې ویل: "بڼه کړه خوله دې، دا څه کم عقلي خبرې دي چې کوي؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشاب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره بڼکل کړه او ومې ویل: "مننه، زما ګوډی، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

بیرته راغلم، مور ته مې وویل: "مورې، وگوره، زه څنگه بښکارم؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده بښکاري."

ما ورته په توکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې بښکل نه کړي."

سر مې بښکته کړ، مور مې بښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه ووايم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملگري خواته لاړم.

ملگري ته مې وویل: "رنیسه، زما ویزه څنگه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ویزه یې پرې ووهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وگوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملگرو سره يم.

تلیفون چې مې چلان کړ، د دومره ډیر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. ما د میسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغونې مې د ورور نمبر ته زنگ وهلې و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملگري معلوم وو، ټولو ته یې زنگونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړي، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزې والا ملگري ته زنگ وهلې، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه چې ویزه یې وهلي او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د طیارو میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟"

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوي؟

فراز، ولې خواب نه راکوي؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوي؟ الله او رسول ته وگوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین يم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندی يم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه بڼه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شي چې زه مړه شوی يم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانی ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدي؟"

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنگ مې اوکی که چې یوه چیغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چیغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلکو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوتې نه ووت. راته یې وویل: "فرازه، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او موټر کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اوري؟"

د نازنین زړه سلکو دومره ستړی کړی وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، گوره، زه دغه دی روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دی شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځي؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته خان بیداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبایل بند نه کړي، خبرې کوه، دغه دی حرکت می وکړو."

پاڅېدم روان شوم، تیکسي می ونيوله. نازنین سره می خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډی دې خورلې؟" ویلې یې: "هو."

زرغوني غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خورلې، د سهار نه وړې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خورلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغوني غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډیره خوښیږي."

ما ډرپور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې می بیراني ډوډی او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغوني ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه مني، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پرېږدئ، تاسو دې کوتې نه ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشي."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوتې کې ده." زه لارم کوتې ته، ننوتم او دروازه می پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه می پریوته. دومره یې زما په سینې وژړل چې زما گریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې گوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولي داسې وکړل؟ ته چیرته ځي او ما پرېږدي؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه می ښکل کړه او ورته می وویل: "لیونی، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پرېږدم، وگوره، درته مخکې ولاړ یم."

نازنین ښه خان په ژړا ستړی کړ،

ارامه می کړه. غلې شوه. ځای ته می یوره، سر یې زما په زنگون کېښودو او اوښکې یې روانې وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونی، او پاڅیږه، ډوډی می راوړي، دا وخورو، وړی شوی یم."

زما هم اوښکې روانې وې، خو خان می کلک کړی و.

نازنین ته می وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاڅم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه می درد کوي."

کوټه کې آرامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورگاني راغلي. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلې، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونيولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته می فکر شو. کتل می، ورور می راته څو زنگونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته می جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنگ ووهه."

زرغوني راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنگ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لار شه، خپلي وظیفې ته."

ورور می حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا ایسار کم لار نه شي"

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنگ ووهه چې د مورجانې به سودا وي. نوره می اړیکه پرې کره او راغلم د نازنین سر، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډی واچوه، زه وړی شوی یم، او نازنین به هم وړې وي، چې وي خورو."

نازنین می کینوله، او د نازنین مور ته می وویل: "مورجانې، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډی ورکم، ځکه دی ته وریجې بښي نه دي."

ټولو وځانډل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډی د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، وړې کیږه، مه دا وریجې، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډی خوري."

لنډه دا چې زرغونې ډوډی تیاره کره، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین می ښکته کره، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه پاک دي."

ما وویل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوي، ورشه، لاسونه دي ومینځه.

بیا ټولو وځانډل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډی خورلو شروع وکړه، زرغونه می هم کینوله. نازنین وویل: "گوره، زرغونې ته بیا هغسې ستونه ونکړې چې ډوډی خوره دا وخوره هغه وخوره، کنه زه پاڅم." ما او زرغونې ورپورې وځانډل

نازنین د ډوډی خورلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه می پریوته: "ښه، ته ما پرېږدي، او ځي، زما دي حالاتو ته هم نه گوري! فرازه، تا ماسره ولي دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دي په ما زړه درد نه کوو، هېڅ دي نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هېڅ چیرته نه ځم، دا وگوره، د سره ناست یم، او چې څه می کول، هغه مجبوري وه، مور سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا می ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وځانډل: "تاسره د خیتي غم دی، د غم زویه."

ډوډی مو وخوره، نازنین لاره، مخ او لاس یې پرېمینځل د سر وپښتان یې جوړ کړل، ټیکری یې سم کړ.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبرې کولې د نازنین پلار هم راغی او کیناستو خبرې مو شروع کړې ماته یې د خپل وراره کیسه وکړه چې دغسې کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هېڅ په دي اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایئ چې دا په دي کار خوشاله دی خو نه

څه چې وشول په هغې کې زه هېڅ گنهکار نه یم زه هېڅ خبر نه وم پاتي شوه د وراره مسله دي

هغه د هغې حق دی دا ډیر غلط کار دی چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

دا د هرې پیغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګري پخپله وټاکي په دې کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګانې او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته می وویل

کاکا جانه زه به اوس لار شم شپه هم ناوخته شويې او ورور به می هم په تمه وي

نازنین پاڅیده پلار ته یې وویل دا پرې نږدې چې لار شي همدلته یې پاتي که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به می په تمه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجې ځې خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسې کار ونکړي لار نه شي زه به دې ورور ته زنگ ووهم چې فراز مونږ ایسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتي کیرم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا راځم گورم دی

نازنین وویل نه فرازه ته نه راځي بیا

هیڅ چیرته نه شي تللی

که بیا هم نه ایسایږي نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بیا لار شه

نازنین ټینگار کاوه چې پاتي شم. ما غوښتل په یوه چل خان خلاص او لار شم، نونازنین ته می وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخيستی، نن شپه دوه بجې می پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتي شم، غواړم لار شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکی کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندی پاتي نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا لار شي، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهیږي چې کله می وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښې لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپار په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتي شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه می ډېر زیات درد وکړ. ورته می وویل: "راځه، کاکا، لار شو."

نازنین ته می خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته می وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. ځیري کوي یې، سوزوي یې او که له خان سره یې ساتي."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو یې اوبښکې روانې شوې. ما ورته وویل: "بڼه نو، اوس اجازه راکړه چې لار شم. ورور به می انتظار وي، سودا به یې وي.

د نازنین پلار او کورنی یې ډېر ټینگار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر می خدای پاماتي وکړه او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته می ورسیدم. ورور ته می ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه یې ویل: 'ته سهار هغوی کره لار شه او ورته ووايه چې موږ مرکه دروړو.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنی او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینې سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسېږي.

شپه تیره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دي کره لارم. چای يې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنين پلار او نازنين ته وويل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا که دې خوبنه وي تاسې هم راسره لار شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس يو ځای لار شو.'

نازنین په خوبنی چيغه کره: 'څومره بڼه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وگورم. چې لاره شم، پلاره؟' پلار يې وويل: 'فرازه زويه، ته لار شه. مور به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنین په تلو تلو کې راته وويل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خداى مکره د کومې حادثې سره مخ نه شى."

ما وويل، "سمه ده." موټر کې کيناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. بڼه سم يې وغږولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چيرته د تېنټېدو نيت مې نه وو. ځان مې غلى نيولى وو. ورور مې چې بڼه ځان سترى کړو، کيناستو او راته يې وويل، "وروره، ته انسان يې که ځناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړي؟

ايا زما په روزنه کې کمې راغلى وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خوارې نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوى کړى يې. په تا مې تعليم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شې. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وايي چې د دې مور او ورور په زړه څه تيرېږي.

گناه دې خپله ده او سزا يې مور ته راكوي. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

مور خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بيا يې زما مور ته وويل، "نن جبار کاکا کره لاره شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدايه! دا په څه لاتجه واوښتم؟ اول د نازنين هغه لاتجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لاتجه!"

ما ورته وويل، "وروره، خير دى. دې خبرې نه تېر شه. ما جلى خوبنه کړې ده. زه بغير له هغې د بلې جينې سوچ هم نه شم کولى."

د ورور سترگې مې له اوښکو ډکې شوې او وه يې ويل، "بڼه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. مور خو تا لپاره داسې ځای خوبن کړى وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وويل، "خير دى، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وگورئ، جلى وگورئ. که مو خوبنه نه شوه، بيا به زه ستاسو خوبنه کوم. خو يو ځل تاسو هغه خلک وگورئ."

مور مې وويل، "زويه، څنگه چې فراز خوشاله وي، مور هم خوشاله يو."

ددې چې کومه جلى خوبنه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هيڅ ونه ويل پاڅيدو او روان شو

ما مې مور ته وويل خير دى مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغير له نازنين نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وويل سمه ده زويه ته غم مه کوه زه يم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماينام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وويل زويه خفگان پرېږده دا ددوى ژوند دى پرېږده چې دوى خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وویل سمه ده چې دا خوشاله دي په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به يې

ما وویل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډیر خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لایم خپلې کوتې ته ما د ورځې په جریان کې څو ځل د نازنین پوښتنه کړې وه خو بیا مې ورته میسج وکړو

سلام نازنین څنگه یې اوس د طبیعت څنگه دی

ویل یې بڼه یم د خان صیب زویه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته ولیکل نازنین د کورنۍ سره مې ناستې او مشورې مو کولې

بڼه کورنۍ دې څنگه ده فرازه ؟

ما ویل شکر دی بڼه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه بڼه نه یم

نازنین ولیکل الله دې خیر کړي څه شوي فرازه

ما ویل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول وجود مې ټوک ټوک دی

ولې په څه خبره یې وهلي

ویل یې چې ته څنگه دومره غټ کار بغیر زموږ له اجازې کوي او کړی دی دی

نازنین وځانډل هههههه شکر چې خمبیره یې کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما بنیرا کړې وه چې خدای دی زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما بنیرا قبوله شوه

ما وویل نازنین زه د ورور په گوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترگی یې له اوښکو ډکې شوي او راته یې وویل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړی وې چې داسې به کوي نو دې وخت کې مې زړه ډیر خفه شو او له ځان سره مې وویل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وې ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولی دومره کم عقل شي یو دم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغی.

زنگ مې اوکی که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بی انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما وړل راوړل وژریدم زه ستاسو نه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستی د یو ساعت نه زیات وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنگه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنگ دې نه وای وهلی اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتې شوم

زرغوني په کرس کرس وځانډل غوښتل يې چې نازنين ماپسي په غوصه کړي نو کړل يې
 ځا تاته اوس نازنين بلا ښکاري دې غريبي ستا لپاره امريکه پريښوده ته يې احسان هم نه مني
 موبایل د دواړو مينځ کي ايښی وو او اواز يې جیگ وو
 نازنين وويل فراهه د يو جرمني تگ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مي د منني نتيجه دا شوه
 ما ورته وويل نازنين ستا د لاسه خو زه هم نن خمييره شوم او ورور مي ښه په مړه خيټه وهل راکړل ديته خو نه گوري
 په دې خبرې زرغوني وځانډل
 نازنين وويل سمه ده چې زه بلا يم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره يې موبایل بند کړه
 ما که هرڅومره د نازنين او د زرغوني موبایل ته زنگونه او ميسجونه وکړل ځواب يې رانکړ موبایل مي سر ته کيښود
 او ويده شوم
 سهار په وخت نازنين دوه زنگونه ووهل او بيا يې ميسج وکه پاڅه لمونځ وکه
 ما ورته ځواب ورنکړو کتل مي خورمي راغله ويل يې وروره ويښ يې راځه اوبه مي درله د اودس لپاره اچولي لمونځ
 وکه
 پاډيدم لمونځ مي وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مي نازنين بيا دوه ميسجونه کړي وو چې ولي ځواب نه راکوي
 ما بيا ځواب ورنکړو چای ته لارم مشر ورور مي وويل زمونږ گاونډي بلال ته يې کوژده کړې شپې ته يې د شيريني
 خورې پروگرام دی ټول کليوال يې دعوت کړي
 ماته يې وويل تاسو ټول مونږ کره مازيگر راشئ ستاسو کور کي به سړيو ته ځای جوړ کړو
 مور مي وويل سمه ده زويه گاونډيتوب دی او يوه شپه ده خير دی تکليف به وکړو
 چای مي وڅښو او بهر ووتلم گورم چې ټول کليوال ملگري راټول دي
 خواته يې ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولي گپ مو لگولو نهه بجي وي چې،
 نازنين ميسج وکړو فراهه موبایل اوکی که يو څه درته وایم ما بيا ځواب ورنکړو لکه شيبه وروسته د نازنين پلار زنگ
 ووهو
 بلاله بچيه مونږ درنو ستاسو خواته
 ما وويل که ورته وایم چې مه راځئ دلته داسي چل دی هم نه کيدو که ورته وایم چې راشئ هم نه کيدو دوه لانجو کي
 گير وم
 اخير مي ورته وويل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخي ته درشم
 ويل يې تکليف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو
 ما وويل سمه ده چې ننګرهار ته ورسيدې زنگ ووهئ زه درله ادرس درکوم
 موبایل مي بند کړو لارم کور ته ورور مي هم کور کي و ما مي مور ته وويل مورې هغه خلک راځي
 مور مي وويل کوم خلک زويه ما وويل هغه نه دي
 کوم څوک يادوي هغه هغه کوي او نور نوم يې نه اخلي
 ما وويل هسي نه ورور مي غوصه شي
 ورور مي وويل رزيله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅيزم درپسي

ما وویل نازنین دي کورنی راځي چکر ته او مونږ کره رازي ورور مي وویل اوس به ځنگه وکړو شپي ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي مور مي وویل نو ځنگه کوي زه خیر دی مونږ سره به لار شي گاوندیانو کره ساعت به يي هم تیر شي لنډه دا چې زه بازار ته لارم د غرمي لپاره مي تياری وکړو دولس نيمې بجي وي چې نازنين دي ورسیدل. زه او ورور مي مخي ته لارو. ورور مي وویل: "فرازه، ته دا بنځي کور ته یوسه، زه او دگروال صاحب به حجرې ته لار شو."

زه له نازنين دي سره شوم او کور ته مي یورل. ټولپړ کورنی مي ورته ستړي مه شي وويله، بيا مي هر يو ورته بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنين نوبت راغی، هغه زما نه مخکي شوه او وه يي ويل: "زما نوم نازنين دی." بيا مي د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وايي. مور مي وویل: "لري شه، زموږ په منځ کي کار نه لري." نازنين يو څه ورته وویل، مور مي وځنډل او له سره يي بنکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووايي چې دي درته څه وویل."

مور مي وویل: "نازنين وايي، پلار مي تری شوی. فراز ته ووايه چې حجرې ته اوبه یوسي.

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. وه يي ويل، ته ځي که لرگی درپسي واخلم!"

خور مي په جيگ کي اوبه راوړلې چې دا یوسه حجرې ته. ما اوبه واخيستي او مور مي نازنين دي مخکي کړل. کوتي ته ننوتل. ما د نازنين پلار ته کيلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کي خو به تکليف شوی نه يي؟"

ميرويس خان کاکا وویل: "نه بچيه، ډېر بڼه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره بشودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر بڼه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنين لپاره هم بڼه ده چې فکر يي يو څه سم شي."

دي وخت کي مي د ورور فکر یوسل او اتيا درجي گډوډ بنکاره شو. چې مي وکتل، شوندي يي وچيچلي او پاڅېد. وه يي ويل: "دگروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقيقو لپاره به بهر ووځم."

ورور مي ووت. ميرويس خان کاکا وویل: "هو بچيه، د کلي تازه هوا او ارام چاپيريال انسان ته سکون ورکوي، او چې بيا شنه فصلونه گوري..."

دي وخت کي مي ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په خان مي کلمه ش ه ادت وويله او روان شوم. ځنگه چې مي د حجرې له دروازي قدم بهر کېښود، ورور مي په ويښتانو کي گوتي واچولي او د حجرې شاته يي کش کړم.

"د شرمېدلي زويه! ته نه شرميري چې د نازنين د پلار مخي ته داسي خبرې کوي؟ تا کي شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه يي؟"

ويل يي: "خلک د خسر مخي ته داسي خبرې نه کوي! او کله دي ما ته په مینه ويلي چې ورور جانه؟ د نازنين پلار ته هر خبره کي کاکا جان، کاکا جان کوي! زه دي وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، ميرويس کاکا غږ وکړ."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"
 زه هم نېغ د کور په دروازي د گډوډو ویبنتانو سره ننوتم. چې کتل می، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډی تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخنډل او وه یې ویل:

"فرازه، دا ویبنتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنگه داسې خنډل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور می یوه لغته راکړه او له ویبنتانو یې ځورند کړی وم!"
 نازنین او زرغونه وخنډل. خور می پاڅېده، زما ویبنتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولی وروره، څه دې کړي وو؟"
 ما وویل: "هیڅ، صرف دومره می د نازنین پلار ته وویل چې بڼه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنین په لیدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بیا یې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا یې راکړه."

هغوی بیا وخنډل. خور می وویل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان یې نه یې وهلی!"

نازنین وویل: "بڼه ده چې ستا حال می په سترگو ولید چې ځان سمبالرکم!"

دې وخت کې می د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بیا می وویل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بیا یې هم ولیدم.

ما خور ته اواز وکړ: "څانګې، دا ډوډی څنگه شوه؟ مېلمانه مو له ولېرې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور می هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنین غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګیا ده، که ته یې کار ته پرېږدې! راغلي یې او د مشر ورور غیبیت دې شروع کړی!"

رنگ می تک ژیر شو. ورور می وویل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کینه. ډوډی زه خپله راوړم. بیا دې کور کې ونه وینم، رزیه!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او میرویس کاکا خبرې کولې، چې کتل می، ورور، خور، نازنین او زرغونې ډوډی راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته می اوبه واچولې، دسترخوان می هوار کړ، کیناستو ډوډی ته. ورور می وویل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنین می مخې ته شوه. ما ورته وویل: "رزیلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس می هم زړه وایي چې خیر دی، نشته!"

نازنین وویل: "تا ولی د ځان د خلاصون په نیت څانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وویل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بیا راخوشي وي!"

مالګه می واخيسته او لاړم. ورور می بیا وویل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بیا لاړم، چاقو می راوړ. ویې ویل: "لاړ شه، لږه بڼوروا راوړه!"

بڼوروا می راوړه. وه یې ویل: "لږې وریجې راوړه!" وریجې می راوړې، کرارې یو ځای ته کېناستم.

میرویس کاکا وویل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډی وځوره."

ما وویل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت می وځوره. اوس می زړه ته نه کېږي."

ورور می وویل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وږی شي، ډوډی به وځوري!"

دوی ډوډی وځوره، ما لوبینې چلول پیل کړل. د ولېرې له امله می کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډی ته ناست وو. خور ته می اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وویل: "ماته ژر ډوډی واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډی زهر کړه کنه، د ولېرې له امله بیهوشه کېږم."

خور می راته ډوډی واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کیناستم. نازنین ډوډی خوړلې وه، لوبینې یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مری جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور می هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مری یې راکړه. خور می لاره. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډی ورکوي!"

ماته خدا راغله، او هر څه می بیرته وگرځول. چپلی ته می لاس کړ، تینته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوي!"

زرغونه په خدا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاره شه کوتې ته، که په دې حال کې می ورور ولیدم، د غواگانو سره به می تړي!"

هغوی وخنډل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې گورم، ورور می او ډگروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل می، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته می وویل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وگوري."

خور می وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډی وخوره، مازیگر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیگر به لار شو."

ما وویل: "اوس تیار ماره یاست، تش به ورته گورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وویل: "هرڅومره چې ماره یو، ستا له قصده یې شکوو او خورو!"

ما وویل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه یاست! گوره، دلته ښار نه دی، خپل خان سره مو گوزاره کوئ. بیا مو په نیمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دریوارو خدا وکړه. نازنین می خور ته وویل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بیا به لوبینې ومینځو."

زه هم بهر ووتم. مازدیگر و، کور مو خالی کړ. دننه کور کې مو دیکونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجی هوارې کړې د سیل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړ. ما ملگرو ته وویل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لار شئ او هنرمندان راوئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې یې چکر ورکاوه. ورور می او د نازنین پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کلیوال په خوشالی سره د کارونو کې بوخت وو، هر یو په منډه وو.

نازنین راته زنگ وواژه: "فرازه، چېرته یې؟"

ما ورته وویل: "ډېره کې یم."

وې ویل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل می، خور می د ټیکرې په پلو کې مالگه له خانه سره وړي. نازنین، خور می، او زرغونې په پټو کې بادرنگ شکول. ما ورته وویل: "دا د خوړلو نه دي، واره دي!"

وې ویل: "موږ یې خورو، ستا یې څه؟" بیا یې ماته کامره راکړه او وې ویل: "ته په دې زموږ عکسونه اویاسه!"

هغوی بادرنگ شکول، ما یې عکسونه ویستل. کیناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته یې وویل: "ته هم راشه!" ما وویل: "زه یې نه خورم او له تاسو سره هم نه کینم."

زرغونې زما خور ته یې وویل: "ته راځه، لار شو هغه ځای نه لږ مولى سرخک هم راوړو." هغوی لارل، زه د نازنین خواته نږدې شوم. نازنین وویل: "د غم زویه، یوه غاړه راکړه! څنگه دومره لږې لږې گرځي؟"

ما وویل: "د غم لورې څه پوهیږي؟ د قارون په شان ورور می دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مینه خبرې وکړم."

وي ويل: "سمه ده، فکر می دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوبه شوه کنه؟"

وي ويل: "ستا نه می دوی ډېر خوښ شول! مورجانې وگوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړي، انسان نه تنګیږي. وریندار وگوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د ځانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لارو، نو قسم دی چې د ځانګې پسي به ژبی شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله ځانګه خفه نکره، ډېره معصومه جلی ده."

پاتې شو کلی، دا می هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر می زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکر!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې می ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه می هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړي. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور می وویل: "نازنین خوري، ته پوهیږي چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې یې نه دي ژرلي، مگر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یوړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووېلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شي' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترگو کې اوښکې راغلي. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په ځانګه نور لاس پورته کوي!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسي او خوراکونه کوئ، زه درنه لارم."

حرکت می وکړ، لارم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډی ورکړه. ډوډی خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړی نغمه یې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

ورپسې یې دا نغمه ونيوله:

"ورور می ولاړ و، تا می تاوکرل مروندونه..."

وي لیدم: "قسم دی یاره، وي لیدم!"

دې نغمې پسي یې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسي یې چاربیته وویل. او نور یې سروکي او تپي شروع کړي.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده او رڼاګانې به یې کولې. ورور می هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و. موږ هم میدان گرم کړی و، ګډاګانې او اتنونه مو کول، چې نازنین زنگ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لارم هنرمند ته می وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم"

ای کاش نمی دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع می کړه:

په اولین لیدو می تا، ای نازنین زړه وری دی

ای کاش چې ته می نه لیدلی، زړه می په تا بایلی دی

په اولین لیدو می تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل می وو اسان، اوس ګرنگونو کې پریوتو

چې نه صبر پیرمه له تا، دا څه جادو دي کړي دي

ای کاش چې ته می نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زموږ نه شوه پټه، مینه زموږ رسوا شوه

بس دی، تویه می ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته می نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه می ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترگو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه می په اور سیزلی دی.

ولی کوی نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي گوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته می نه لیدلی، زره می په تا بایلی دی.

دا غزل می چې په ختمېدو و، هنرمند ته می په غور کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوگی یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونيو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته بناپیری ویم

فیصله وشوه غلظه، تپوس وکړي د لیلانه

داسې ژوند می پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې می خپل موبایل له جیبه راوویست، چې گورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فراهه، کنه زره می چوي، ستا غو په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه تپې وویل، مایک می ورکړ او روان شوم. ملگرو چغې کړې: "فراهه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې می فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لارم د خلکو شاته ودرېدم، ځان می پټ کړ. بڼه شیبه وروسته، لارم د نازنین د پلار څنگ ته کېناستم. ورور می وویل: "هلکه، ته خو ډېر بڼایسته غو لري، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره گرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زره خوشاله کړي."

کت کې ناست وم، د نازنین پلار ته می وویل: "کاکا، چې زره دې تنگ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، بڼه ساعت می تېر شو. د ځوانی وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ می وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلي غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلي وي. خور می، زرغونه، او نازنین دريواره هلته وي. ما د کور دروازه بڼده کړه او دننه لارم. چې می کتل، نازنین په ژړا سترگې سرې اړولي وي. چې څنگه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل "څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولي دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهیږم، په زره می څه چل کيږي. ډېر زیات تنگ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځي انسانان گرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا می ورته وویل: "راځی، کوتې ته لار شو." خور ته می وویل: "ته لاره شه او زما د کوتې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور می لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او ځانگه لوبه وکړی. زه او زرغونه یو ځای کيږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کيږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو دريواره لډو وکړی. زه به لار شم، که نه ملگري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوتې ته پورته کيږو او سیل به وکړو. خو، فراهه، یوه سندره به بله ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس می هم د خوب ځای معلوم نه دی. کیدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور می. که بله سندرې می وویل، نو په کلي کې به می هم پرې نه ږدي."

زه لارم. نور ترېنه روان شوم. خور ته می وویل: "ځانګې، د انګر دروازه راپسې بنده که."

لارم دیرې ته، کتل می چې، ورور می او د نازنین پلار پایدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځی؟"

ورور می وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لار شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لارم، هغوي ته می بستري هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترڅنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخیستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم تینګار کاوه چې څه ووايم. کش بی کړم او مایک بی راته راګر. ما هم لومړی یو رباعي وویل او بیا می دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې ورمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې ورمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې ورمه

ته په مینه نه پوهیږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکره، دلداره، د هرچا خبرې ورمه

ته زما د چمن گل یې، ته زما د زرګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې ورمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې ورمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه می هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشی سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووايه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانې ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور می راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې می ومخلي او لارم کور ته. چې می وکتل، مور می پراتې پخولې، خور او وریندار می حویلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "مورې، دوکان ته لار شم څه راوړم؟"

مور می وویل: "نه زویه، دا مېلمانې خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراتې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې رایې وړم؟" په دې وخت کې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاڅه، زه د شیدو چای جوړوم."

مور می وویل: "ته خان مه تکلیفوه، دا زموږ د لوگو کار دی، سترگې به دي وسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه یې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دي ډېره ښه سند ما سمدستي په خوله ورته لاس کیښود. مور می او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور می په خدا وویل: "جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په توکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دي راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خدا په کور کې جګه شوه.

مور می وویل: "فرازه، ورور به دي څه وايي؟ که نه، زه به دي خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دي دلته دي، خو وروسته به غورو. تا خو مونږ وشمول!"

رنگ می تک زیر شو. نازنین هم راغله او په خدا یې وویل: "هو کنه، مور جاني، زرغوني هم خندل. فراز رښتیا هم مونږ وشمولو!"

ما په توکه وویل: "نه، مورې، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووايه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "موږ پسي ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندري وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دی دی، ډېرې ښایسته سندري دي وویلي. ډېره مزه یې وکړه."

مور می په خدا وویل: "بیا شرمېدلي نه چې 'نازنین، نازنین' دي ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره می نه شوه کولی. چې کتل می، ورور می راغی، او نور می هم حالات خراب شول.

ورور می وویل: "زنچو ته دلته ما لیرولی یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، موږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور می غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور می وویل: "ورک شه له سترگو می! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور می د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر گران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنین په خدا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور می په موسکا خواب ورکړ: "د وهلو زړه می پرې نه کیږي، خو چې ډېر می مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید یې لاری ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور می راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته می وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لارل. زه، ورور می، او د نازنین پلار لارو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته می وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کېږي. چې مو کتل، نازنین دي هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوئ؟ دیگونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاری شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او خورند کړو، هر څنگه چې دیگ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانگه، ووتل پتو ته. ما په باغ کې کت و اچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

ورور مې په موسکا وویل: "ډگروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتگ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پری و اچوه چې دا خورند او پاک کړو." ما پری و اچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاره راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاره ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه گوري، ډگروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخنډل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوببېرې."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکياني راوړم چې دیگونه باندې کړي."

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې خان اوزگار کړی دی، لار شه."

زه لارم، نازنین د ترکاری په پتو کې ناسته وه، د مولې پاتې یې خورلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غونډې لگیا یې، غرمه به ډوډې نه خوري که څنگه؟ ځئ چې زو، دیگونه پاڅه کړئ"

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او خورند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازیکی پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیگونه یې راوړل، لرگي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیگونو پخولو شروع وکړ.

ښه شیبېه وروسته دیگونه پاڅه او دم شول. اورونه یې د نغو څخه لرې کړل او انکار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجی کېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم سترې شوې یې، او گرمې هم وهلې یې. خو زه خیر دی. نازنین دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پتو کې به ترکاری وکړو ترڅو چې یې پاکوو، غرمه کېږي."

دریواړه لارې ترکاری پسې. زه هم لارم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاری وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډې تیاره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډې راغله. زه ډېر وړی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنگه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

نازنین ته مې وویل:

"نازنین، په کونټو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر بڼایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوي."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خورلو رانه پاتې شي.

نازنین وویل:

"هغه څنگه

ما ویل:

"ځکه چې روش ته گورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږي."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خزه! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږي که نه؟ دې بېچاره څومره بڼایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوي؟"

ما وویل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وویل چې ته خبرې نه کوي."

ورور مې وویل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وویل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر بڼایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وویل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وویل:

"ځانگي ډېره بڼایسته فورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وویل:

"تاته یې لا نه درکوم، ته د ځانگي خبره کوي!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! گوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا گوري؟ گوزار پرې وکړه چې خوله یې بنده شي!"

تولو وخنډل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنکی مه تنگوه. پرېږده چې ډوډی وڅوري."

ما یو غوری وریجې او دوه کاسې روش وڅوره. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابگیر وریجې نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډی چپرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوره!"

وه یې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندي ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خپټه زما ده که ستا؟ د خپل خان غم کوه! ما بنام برخه اوس مه خوره، ما بنام ته سیخ کباب تیار دی."

نازنین وویل:

"اوڅ ته لا ما بنام ته هم ډوډی وڅوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډی مو وڅوره، لمونځونه مو وکړل، مازیگر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته څو ترڅو د کوچیانو څیمې او رمې وگورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی څیمو ته نږدې شول او د کوچیانو بنځو سره په خبرو شول. همالته د څیمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچی ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچې اوښه ونيوله، نازنین کېنېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته بښکته شوه، چای او چهارمغز یې ورته کېنودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر تینگار کاوه چې غر ته خېژو ما وویل:

"ناوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درځو ته. څه لار شه؟"

زه هم کلي ته د ملگرو په طرف روان شوم.

ملګري ټول ناست وو د ويالې په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړي مه شئ وکړه، کيناستو.

فرهاد وويل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وويلې، ډېر زيات خوند يې وکړ."

بلال وويل:

"فرازه، مننه کوم او د تکليف کولو بېننه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کېنول."

ما وويل:

"بلال جان، دا کومه خبره کوي؟ د گاونډي په گاونډي ډېر حق وي، دا خو وره خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده يا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بيا مه کوه."

بلال وويل:

"بيا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم بڼه گرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکليف يې راسره وويست."

ما فرهاد ته وويل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به بڼه سم منکي او رباب والا راپيدا کړي چې يو ساعت خوشالي بيا وکړو."

وه يې ويل:

"سمه ده، بيا زموږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخيسته چې زه به لار شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وويل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ويل:

څه ووايم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بيا وويل:

"د څه نه چې خبر شوی يم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وويل:

"د څه نه خبر شوی يې؟"

ما بلال ته وويل:

"اوس دا خبره له خانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووايم."

ما حرکت وکړ، لارم حجرې ته. ورور مې او د نازنين پلار ناست وو په ډيره کې. ما ميرويس کاکا ته وويل:

"کاکا، خوبنه دې نه ده چې نن شپه درباندي د سیتار او منکي سيل وکړم؟"

وه يې ويل: "ولې نه، بچيه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وويل: "سمه ده."

ورور مې وويل: "فرازه، سيل دا چيرته کوي؟"

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه يې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډگروال صاحب به لاړ شو."

ما وویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډاریک یې، گوزار وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهی"

"زه او ډگروال صاحب څو!"

ډوډی مو د شپې وخوره، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوري."

نازنین وویل، "راځه چې لږ وکړو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوښو وویل، "مور یې هم کوو." ما وویل، "راځی."

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېرم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوړ کې مې ورته وویل، "ونه وپریږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس بښکار کړ، مور یوه نمره وگټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وگټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهی، په ارامه خبرې وکړی."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترگو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترگو ته وکتل، سترگی یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "نیغ راته وگوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېښه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه گوري، ورخطا کېرم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وگوري نو ورخطا شي."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وځکنډلم.

لومړی میدان مور وگټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅیدم لارم ویل یې حجرې ته اوبه راوړه د شپې یوولس نیمې بجې وي

بیرته راغلم نازنین دي ته مي وويل تاسو لوبه وكړئ زه ځم حجرې ته اوبه ورم او بيا ځم سيل ته نازنين ډيره كلكه شوه چې خير دى مه زه اوس مو ايله ساعت تير شو ما ويل نه ځم ويل يې سمه ده بيا دشپې رانه شي ستا كوټه كي مونږ ويده كيږو ما وويل سمه ده او ترينه روان شوم لاړم د فرهاد دي حجرې ته بڼه سيل مو وكړو سيل ختم شو زه هملته په حجره كي د فرهاد دي سره ويده شوم سهار وختي ميرعلي كاكا د فرهاد پلار راغى لمانځه ته يې پاڅولو زه هم پاڅيدم لاړم كورته چې كتل مي ورور مي او ډگروال صيب لمونځونه كړي وو ډيره كي كت كي ناست وو ورور مي وويل ته لكه دشپې كور كي نه وي او ځان د يې رسولى وو ما ويل وروره فرهاد راپسي دشپې زنگ ووهو ځكه لاړم بڼه ورشه لمونځ درنه قضاء كيږي لمونځ وكړه لمونځ مو وكړو د چايو نه وروسته مي ورور كورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازي پاتي شولو د نازنين پلار وويل فرازه بچيه د مېلمه پالنې نه دي ډيره ډيره مننه ډير زيات خوشاله شوم چې ستاسو كورنى مي له نږدې وليده ما تاسره يوه وعده كړې وه زه به دي ورور سره خبره وكم ما ورته وويل كاكا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لانه دي كړي او تاسو هيڅ چيرته نه شئ تللى دا هفته به مونږ سره تيروى پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درځو ستاسو كورته او دا خبره هلته كوو ميرويس كاكا وويل نه بچيه كور مو تش پريښى مونږ نور خو بيا به كه خير وي درشو اوس خو مو كور وليدو لنډه دا چې حركت يې وكړ مور مي ټولو زنانو ته جامي اخيستي وي خور مي نازنين دي ته بنگري اخيستي وو وريندار مي هم ورته څه اخيستي وو چې تلل د نازنين او زرغونې سترگي له اوبنكو ډكي وي زما خور لپاره نازنين موقع پيدا كړه ماته يې وويل فرازه ته به دي كورنى كله راوړي مونږ كره ما وويل راتلونكي هفتي ته درځو فكر مه كوه او نور دا غمونه هم مه كوه چې بيا خرابيږي څوك نه وو كلكه غاړه يې راكړه بڼكل يې كرم راته يې وويل زه به دي په طمعه يم. ما وويل سمه ده اوس روانه شه كوتې نه ووځه چې څوك رانه شي نازنين لاس راكړو د خداى پامانى لپاره رنگ يې يو رقم ته شو ما وويل وخانده كنه بيا ژاړم نازنين مسكى شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خداى پاماني يې وكړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شيدي او پنيرو هغه مي هم پورل موټر سره مو خداى پاماني وكړه هغوي حركت وكړو نازنين د موټر نه لاس ويستى و او ماته يې خوځوو چې كله هغوى پنا شول زه هم كورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه می تنگ شو
کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکره غم پېښ شوی اوسې
خپلې کوټې ته لارم گورم خور می لگیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده
راته یې ویل وروړه کور ته دې فکر دی ځنگه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دې په تگ ما وویل هو زما هم زړه
تنگ شو او خفه یمه
بیا یې وویل وروړه زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنی یې هم ډیر بڼه او مینه ناک خلک
دې چې ستا او د نازنین خبره وکړي.
زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دې صفتونه یې کول وروړه زرغونه څومره خوږه جلی ده زما ډیره
خوبښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندې څومره په تربیه وې څومره اخلاقي وې
مور یې ددوي نه بڼه بڼځه وه د ادې ورسره داسې ساعت تیر و و ټوله ورځ به سره ناستې وې خبرې به یې کولې داسې
معلوماتې لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل
خور می خبرې کولې او زه د نازنین یادونو له خاتمه سره وړی وم
خور می راباندې غږ وکړ وروړه زه تاته لگیا یم او ته می غږ نه اورې کوته یې جوړه کړه ما وویل راځه چې لار شو د
مور خواته
د مور کوټې ته لار وروړی وریښدار او مور می ناست و هغوی هم د نازنین دې صفتونه او خبرې یې کول
خور می وویل مورې اوس مو څه خیال دې نازنین او کورنی خو مو ولیدله ډیر بڼه خلک دې نازنین هم بڼه او قابله
جلی ده نو ځنگه جرگه ورپسې نه ځي
ورور می وویل فرازه ته څه وایې لار شو څه خبره خو به یې له کورنی لخوا یې پېښه نه شي
ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه
په میرویس کاکا نازنین ډیره گرانه ده کله چې دا خبرې زمونږ مینځ کې راغلي خبره خفگان ته ووتله او زه خارج ته
روان شوم نو د نازنین حالات ډیر خراب شول حتا شفاخانه کې بیستر وه
بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لارم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورنی ځي د جلی کورنی ته په جرگه
که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مه ځه کنه
نازنین مړه کیږي
نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د وروړ سره دې ستا او د
نازنین خبره ختمه کم
ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکې هفته کې به مونږ درشو
اوس ستاسو خوښه وروړه چې هروخت ورځی
ورور می وویل ډیره نره او د پښتو خبره دې کړې چې تاکی دومره سریتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم
مور می وځاندل او وروړ ته می وویل فراز بڼه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو
او لار به شو
ما وویل مورې زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولی یو به یې سو کنه مونږ به یوازې بیا لار
شو

ورور می غوصه شو اوس داسی بی پښتو کار راباندې کوي زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترگې جیگې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده څنگه چې ستاسو غوښه وي

زه دیرې ته ووتلم کتل می نازنین میسج وکړو

سلام فرازه دیره خفه یمه هېڅ می نه ته او نه ستا کورنی له سترگو لري کیري

زړه می سم تنگ دی دا وخت به څنگه تیریري

ما وویل زموږ ټوله کورنی هم خفه ده او اوس بی هم ستاسو صفتونه کول او زموږ د کوژدې خبرې بی کولي

نازنین وویل څه بی ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل بی خیر دی ته سبا حرکت وکړه راشه زړه می ډیر تنگ دی

ما ویل سبا نه کیري دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل بی نو دا هفته به څنگه تیریري دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلفون زنگ و هه خبرې به کوو

بښه نازنین زما ملگري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لارل بیا خبرې کوو په خان پام کوه

ملگري می راغلل سترې مه شي مو وکړه لارم کتونه می برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لارل

ما وویل هو لارل اوس می ورسره خبرې کولي لانه وو رسیدلي لاره کی وو

بلال وویل فرازه رنگ نه خو داسی معلومیري لکه چې خفه اوسي

ما وویل نه خفه نه یم ورور می راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کتل می ورور می هم راغی

ویل بی فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملگري د بنډار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده خو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل بی فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولي خفه بی او بهانه کوي وروره

ورور می وویل دا بی شرمه شرمیري هسې ما بهانه کوي

ټولو ملگرو وځاندل

فرهاد می ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تنگ او راتگ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې گل او چاکلیت په ما شول

ورور می د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف موږ سره لار شئ چې هغې خلکو ته مو سترگې جیگې شي او بیا گيله ونکړي

ټولو وویل چې نه موږ چې څه وویل هغه موږ کوو نور کار ستاسو خپل دي

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروگرام مو ونیولو ورور می د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږيري نور هم خبر کړل په سبا یی ما د نازنین پلار ته زنگ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور می ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشی د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پرېږده چې درشي ستا سرلوري به هم وشي او د خلکو خفگان به هم ختم شي که ته څوک غواړي وه غواړه

ویل یی سمه ده بچیه چې ځنگه ستاسو خوبنه وي دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپي خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنگ ووهو اوکی می که دي وخت کې می خور هم کوټي ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې راځي ځانگه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي ما وویل کورته به څوک پاتي کيږي چې ځانگه درولو

ځانگي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هيڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کيږم زه د نازنین او زرغوني پسي خفه شوی يم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه ځانگي ته زه هم ورپسي خفه شوي يم چې دا غږ یی له نږدي واورم موبایل لوډسپيکر می جیگ که

نازنین ځانگي ته وویل گراني ته گوره خامخا راشي چې گوره ژبی شوي يم درپسي که کورته څوک نه پاتي کيدل نو فراز پرېږدئ او تاسو راشی

ما غږ وکړو سمه ده بیا نکاح می د ورور سره وتړه د غم لوري نازنین وځاندل ویل یی سمه ده چې ته وایي

ما له ځانگي نه موبایل واخيستو خانوي یاران شول او زاړه دي هیر کړل نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولی شم خو ځانگه می هم ډیره یادېږي

ما ویل رابه شي لخيره بيا به دي وگورم ویل یی وبه گوري ځانگه به په سر گرزوم

ما ویل سمه ده نور تلفون بندوم خوب راځي

ویل یی تاسره خو می لا خبری پاتي دي ما ویل سبا یی کوو اوس ویده کيږم همدې سره می خدای پاماني وکړه اړیکه می بنده کړه لارم د مور کوټي ته می

هغوی د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو ما ورته ویل بنه فکر وکړئ چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په گوته کوي یی چې

ټولو وځانډل وروړ مي وويله زه وروړه لار شه كوټي ته دي كه ته داسي خبرې كوي نو مونږ نه هرڅه پاتي دي
ما ويل نو ما څه ويلي چې شري مي
ورور مي وويل هغي ته چيلی نه وايي خر وايي خره ورك شه
مور مي په خندا شوه زويه چيله يادوي هغه چيله ده
ما سر وگروو روان شوم كوټي ته مي ټولو راپسي خندل
د كوژدې نه يوه ورځ مخكې نازنين زنگ ووهو ژړل يي ويل يي فرازه راشه مونږ كره همدا اوس حركت وكړه
ما ويل الله دي خير كړي څه خبره شوي
ويل يي كاكا مي راغلي لاجي كوي ته راشه
ما وويل سمه ده درځم دا كاكا دي لا پكي د كومي پيدا شو هسي راباندي خان وژني كه څه كوي
اړيكه مي بنده كړه كورته راغلم مور او وروړ ته مي وويل
زه خم كابل ته د نازنين پلار زنگ وهلي وو چې راشه چې دلته د ميلمنو لپاره پروگرام جوړ كو
ورور مي وويل سمه ده لار شه كه كار ډير وو هلته دي وروړ تيار شته هغه هم له خانه سره كړه مونږ هم سبا درځو
حركت مي وكړو لارم
په ټوله لاره كي مي فكونه او سوچونه وهل چې دا لاجه پكي له كومي راغله
وخت راباندي نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسي اوږدېدلې. ما دا موضوع له خپل ملگري عبدالرحيم دلسوز سره
شريكه كړي وه. هغه راته ويلي وو: "چي لاري، لغتي ورته بندي كه او په وهلو يي له كوره وباسه." ما هم همداسي
نيت كړي و.
لنډه دا چې كور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنين پلار او تره سره مي ستري مه شي وكړه او كيناستو. هغوی خپلو كي
خبرې كولې. ټول ناست وو. د نازنين تره د نازنين پلار ته وويل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه كړه، گوره
چي زما په امانت كي خيانت ونكړي."
ما ورته وويل: "كاكا، د څه امانت او د څه خيانت؟"
ويي ويل: "نازنين مي خپل مشر زوی ته په ماشومتوب كي په نوم كړي وه، خو هغه اوس له دي كاره په شا شو. اوس
غواړم چې د كشر زوی لپاره مي وكم."
ما ورته وويل: "كاكا، دا خو ستا څاروی نه دي چې يو وانه خيستو نو په بل يي پلوري."
وه يي ويل: "نه."
ما ورته وويل: "ستا كوڼده هم نه ده چې د يو زوی د مرگ نه وروسته يي بل ته واده كړي."
ويي ويل: "نه."
ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه وركړه نه منل كېږي، او بل، ستا زوی دا جواب كړي. دا ستا زرخريد مال نه
دي چې پيسي دي پرې وركړي وي."
بيا مي وويل: "ستا زوی يو ښه انسان دي، هر څه كي خپله گټه مه گوره. ودي كتل چې هغي خانته ډاكتره پيدا كړي
خوشاله شوي، اوس غواړي چې راځه نازنين بل زوی ته وكړه."
ورپسي مي وويل: "اول خو په تا كي پښتو او غيرت نشته، ډېر بي غيرته پلار يي. كه په تا كي غيرت واي، نو خپل
زوی به دي دي كار ته نه پرېښود. تا خو ميرويس كاكا د ټول قوم مخكي وشرموه او لور دي پرېښوده."

میریوس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیرم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشی او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تاته هیله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به می گوزاروي او بل به می اخلې. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شي کولای. پلار می شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته می وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلی ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولي خان کم عقل کوي؟"

د نازنین تره ودرېد او وه یې وویل: "زه گورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته می وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفکان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه گورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومي وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه می مه چې سبا پوري انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا گورم څنگه یې کوي."

د نازنین پلار خپلې بڼې ته غبر کړ: "ورشه، هغه د چاکلیتو پاکت راوړه."

د چاکلیتو پاکت یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. وه یې وویل: "فرازه، بچیه، مبارک دی شه، نازنین می درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وویسته، د کوتي نه ووتلم، پوره اووه ډزې می وکړې. بیا راغلم کوتي ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته می وویل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنی خبره نه ده، هسي خان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغوره، چې څه درته وايي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زاری درته کوم، پريره دي نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سړي څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور وروڼه او ورپروڼه دي خبرکړي؟ د نازنین ماماگانو ته دي ویلي؟"

ويي ويل: "هو، ټول می خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیري. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شي، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راورسیري او وبه یې گوري، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولي به خفه شم؟ مشر دي سپینیري دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه می د ورور خواته لار شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار می درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ويي ويل: "زرغونه او نازنین دي غواري، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وايي، په کوته کې ده."

زه لارم کوتي ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغوني وویل: "لږ خو ماته وشمیري، دومره هم نه گورئ چې زه ولاړه یم."

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږې، اوس زما شولې."

پرون راهیسي خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویي خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شي؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې ځنگه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لار شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووايئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهیږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغوني بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاره شه او خاتنه یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویي ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له خانه سره یوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لارم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "بڼه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویي ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنگ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې يم، سودا کوو."

ویي ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له خانه سره یوسه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوی نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شي، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار."

ویي ویل: "سمه ده."

زه لارم د نازنین دي خواته. زرغوني وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ایسکریم وخوره، لاړو، ایسکریم مو وخورو."

ما ورته ټکسي ونيوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وویل: " چې زه خم کورته بیا یې نه پریردم."

لنډه دا چې دوی می رخصت کړل، او زه هم قضا مازیگر د هدی نه مخ په ننگرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور می وویل: "څنگه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلي؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا می د چاکلیتو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنین یې راته راکړه.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور می وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دی کړي، افرین!"

ما وویل: "زه خم د فرهاد دي حجرې ته، ملگري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تگ پلان جوړ کړو."

ورور می وویل: "ما مشرانو ته ویلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ ډیرې ته راشئ، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وویل: "سمه ده."

لارم حجرې ته. د ملگرو سره می خبره شریکه کړه. یو موټر ملگرو د خپل خان لپاره نیولی وو. دوه موټر می ورور نیولي وو، یو د کورنی لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټري درې واړه زموږ د کلیوالو وي. ورور می ورته ویلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتگ پاتې کېږئ او کوژده راسره تیره وئ نو ښه دی، کنه موږ نورې موټري نیسو."

هغوی ویلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغیر د روپو، میاشت درسره هلته تیروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاتن جوړه بوټونه، واسکت، خولي او دستمال اخیستي وو.

لارو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماگان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، سترې مشي یې وکړه، او بیا لارو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لارو او زنانه دننه کور ته لارې

مونږ ححره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زموږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکې یې خپل ورونه وریرونه او د نازنین ماماگان او د ماما بچي مونږ سره معرفي کړل

چای سره د مټاپانو کلچو او کیکونو سره راغی چای مو وڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمې ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډی مو وخوره لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وویل

میرویس خانه ته خو پوهیږي او خبر یې چې مونږ د څه لپاره راغلي یو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بیرته واپس خو کورونو ته خای مو لري دی او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زموږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنی زموږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښیکنه وي چې ته مونږ سره دا خپلوي وکړي

فراز خو ته هم ښه پیژنی ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بی بدو خوان دی

زموږ د ټول کلي مثال دی ټول کلیوال ترینه ډیر خوشاله دي د ځوانانو خو پریرده چې د مشرانو سره هم انډیوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترینه ډیر خوشاله دي الله دی ترینه خوشاله شي

میرویس کاکا وویل ستاسو د ټولونه ډیره مننه کوم چې تر دي خایه مو ځان په تکلیف که ماته مو دومره عزت او ویاړ په برخه که الله دی ستاسې قدمونه په تله د میزان کې واچوي

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلي پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسې یو ځوان سره زما د لور او کورنۍ رشته کيږي زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز څو مې هسې هم زوی دی او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه گل چې دوی راوړی هغه راوړه گل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسې وروره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانی وټاکم او څلور ټولې سره زر که زموږ د خلکو له رواج خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم زموږ مهر نه بلکې ولور اخلې چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپی اخلې زه ددې هرڅه سره خلاف یم ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لارل د شاهدې لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ډزې وکړو میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراض نه لرم ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ایله تر ماښامه ورسپړو میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښو بیا به لار شئ میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بندار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د څرو سره مې سر دی دا د جنی کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لارې هرڅه چې کوئ وه یې کړئ میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي د نازنین ورور راسره شو لارو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکۍ کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس کې لارم د نازنین سره ځواکې په چوکۍ کیناستم ورته مې غلي شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثیل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میره نه پیدا کیدو نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جاني دې فراز ته وگوره کله ماته وایي چې وژاړه مور مې راته ست کې په قلاره گوزار راکړو ولې یې ژړوي ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایي ما غږ کړو سمه ده موري که په ژړا ددې ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي ټولو ښځو وځانډل

ما نازنین ته وویل دیکخوا شه چې دا چیلی درته په گوته کم نازنین وځاندل او پت یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولار دي شرم دی. ما وویل سمه ده چيله مې ورته په گوته کړه چک چکې شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که شربت مو یو بل ته ورکړو زه ترینه پاڅیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنگ وهم ما ویل سمه ده لارم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملگرو وویل زه چې لار شو چکر ته

ما وویل ملگرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه یو بده به وي

ځی تاسو داسې وکړئ د ورور سره مې لار شئ چکر به هم ووهی او هم به موسیقی والا د خان سره راوړي زه به همدلته يم ملگرو وویل ډیر به بڼه شي ما مې کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملگري لارل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین ځنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا بڼه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي گوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایي چې دې کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وځاندل ورته مې وویل لیونې لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیري خو نه

ویل یې ووايه نه غوصه کیرم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلی که دې خوبڼه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستي

زرغونې وځاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دی چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنۍ ډیره خوبڼه ده ټول د یو بل نه ډیر مینه ناک او بڼه یاست خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملگرو ډیره بڼنه کوی کارونه ډیر دي نشم کولی چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوي دي بڼنه راته کوی

یادونه به وکړم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبڼه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمگري پاتی کیري

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاره شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي." نور مو پیغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ږوږی مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دي کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انگر و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انگر کې سیل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

کلیوالو ملگرو کور ودان، پروگرام یې ښه گرم کړی و. گډاگانې، مستیانی، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل می زرغونې پیغام رالپړلی و: "فرازه، دروازي پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل می نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتې ته راکش کړم. وه یې ویل: "د غم زویه! نه دی زنگ وهلو او نه دی پیغام ولپړو. مطلب دی پوره شو، نوره دی هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په خای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولی ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دی خلاصه کړه."

ما ورته وخنډل کتل می چې لاس کې یې متایې نیولی و. او په خوله یې کړ راته، په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دی نږدې کړه." کله چې یې خوله نږدې کړه، نیم متایې می ورته ورکړو او کلکه می په غیږه کې ونیوله. د ځمکې نه می په غیږه کې پورته کړه او ګرده می تاوه کړه. "نازنین، زموږ دی مبارک وي

خوشي می کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به دی مړه کړې وای!"

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. وه یې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهیږې، فرازه، کله به چې ما ملگرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د تیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دی په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دی وېرې سره مخ شوم چې هسی نه تاله لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملگرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بی‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې گیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دی اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پشیانو دی؛ خلک موږ ته وایې، 'ناسو پشیان چې یو ځل اوږه ووهی، بیا نه اېسارېږی.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه وهلي وه. خو پوهیږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهیږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه رنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتي. یواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولپېږي، نه دا چې د دی بی‌وسه پلار اوښکې وگورم. کاش چې د دی کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخنډل او وه یې ویل: "ها، زما پشه یې خاونده! اوس په پشایي کې راته ووايه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخنډل او وه یې ویل: "زه ځم دا خبره مورجاني ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایسار کړم. هلته به می ملگري وایې: 'دا څه شو.'

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لار شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاری، هغه سندرې چې دی په کلي کې ویلي وه، 'ستا د دوو سترگو لپاره'، دا به ووايي! زه مه ټولې خپلوانې بام ته خپروم چې دا سندرې ستا له خولې واورې."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایې؟ شرموې می."

په خدا يې وويل: "که يې ونه وايي، اوس چغه وهم او سم دي شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړي." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه بڼه يې راسره وکړه، او زه د ملگرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پېغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار يو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملگري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملگري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملگري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې ورمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې ورمه

ستا ماشومي اداگاني، ستا وړې وړې خبرې

رب دي لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې ورمه

ته په مینه نه پوهیږي، که دي خان نانکاره کړي

خدای دي پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې ورمه

ته زما د چمن گل يې، ته زما د زرگي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې ورمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې ورمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه يې ويل: "مايک ماته راکړه." مايک يې واخيست او بڼه شيبه ټپي يې وکړې. ډېر خوند يې وکړ. پروگرام ختم شو، د خوب بستري مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغوني راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې څانگه پرېږدي، يو څو شپې به مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي څانگه دي پاتي شي."

ما ورته وويل: "زرغوني، ته بڼه پوهیږي، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکې لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروگرام جوړوم. په دي وخت کې که څانگه پاتي شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. څانگه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانگه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېرم."

ما زياته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړي او هم به چکر ووهو."

زرغوني وخنډل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا يم!"

په دي وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټي ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره بڼخي، او د ماما بڼخي هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو څو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمسټر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دي دک لاس رخصت کړو. او پاتي شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دي اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته څو يو کال يا شپږ مياشتې يادوي، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوړې کې مه ږده، ولې مې زوروي!"

مور مې راته غاښونه وچپچل، ټولو وخنډل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلي."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چپرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخنډل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دې که ترې اخیستی یې شي، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چپرته ده؟ چې لږه یې وگورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لار شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیځونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروگرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنگ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین څانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووايم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او څانګه لار شئ میرویس کاکا کره، نازنین وايي څانګه مې یادېږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادېږي وپه یې گورم

د نازنین اصل کې زه یادېږم بهانه څانګه کوي

ورور مې وخنډل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادېږي که څانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدې، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچي، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وايي، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

څانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به خو."

ما ورته وویل: "خورجاني، هر څه چې دي اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لار شو. ته د دې شيانو فکر مه کوه."

څانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنگ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادېږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره خو."

ما زرغونې ته زنگ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چيغه کړه: "زه هم ښه يم! څانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنگ نه وې چې زرغونې ته زنگ وې!"

"فرازه، گوره دا زرغونه به راباندې مړه کړې. ماته زور راكوي چې ته دې سره خبرې كوي."

ما وويل: "نازنین، اول خو مي سلام قبول كړه."

غږ يې وكړ: "نه يې منم، اول دې زما پوښتنه ونكړه، اوس يې وايي!"

ما وويل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بيا خواب راکه."

"بڼه، وايه، غوږ يم."

ما وويل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه كوم. نه غواړم چې ستا فكر د درسونو نه بل خواته واورې. زه غواړم چې په بڼه درجه له پوهنتون نه فارغه شي، دا به زما لپاره وياړ وي."

"اوڅ اوڅ، د غم زويه، داسې اسانه دي! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وايي نورې خبرې نه كوم؟"

ما وويل: "نه نازنین، ته بايد خپلو درسونو ته فكر وكړې، خپل پوهنتون ته فكر وكړې، نه زما بې كاره خبرو ته."

نازنین وخنډل او وه يې ويل: "فرازه، كومه زده كړه چې ستا له خبرو كوم، هغه له پوهنتونه نه شم كولى!"

ما وويل: "نورې زده كړې د پوهنتون نه وكړه. اوس دې وروستۍ سمسټر دى، مونوگراف به هم ليكي، ډېر كارونه دي مخكې دي. هغې ته فكر وكړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له ځانگې سره خبرې وكړه."

ما موبایل ځانگې ته وركړ، هغوى خبرې وكړې. ځانگې نازنین او زرغونې ته وويل: "سبا درخم، څه راوړم؟" دواړو مننه وكړه، خو نازنین بيا وويل: "ماته لږ كوچ او پښير راوړه."

ما پرې غږ وكړ: "د كوچو په ځاى زه يم كنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنین وويل: "فرازه، كه ته د خوړلو واى، نو اوس به مي وختي خوړلى واى، خو زه خير، خوبڼه به دې شم."

ځانگې خبرې ورسره ختمې كړې او موبایل يې ماته راكړ.

نازنین وويل: "فرازه، د مونوگراف په ليكلو كې ستا مرستې ته اړتيا لرم. ماسره په موضوعاتو پيدا كولو كې مرسته كوي؟"

ما وويل: "ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته كوم."

زرغونې وويل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته كوي!"

ما وويل: "سمه ده، كله چې مو موضوعات واخيستل، بيا به گورو. زه مو خدمت كې يم."

نازنین وويل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځي؟"

ما وويل: "صرف د يوې ورځې لپاره. ورور مي وايي چې خسر كره به نه ډېر ځي او نه به شپې كوي."

"اوڅ، د يوې ورځې لپاره بيا هيڅ مه راځه. كه راځي، پوره شل ورځې يا مياشت لپاره راشه، ترڅو چې ځانگه دلته وي، ته به هم يې."

ما وخنډل: "سمه ده، زه به مي مور او ورور سره خبره شريكه كړم. ورته به ووايم چې نازنین وايي جامې او بستري دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وويل: "پام كوه، د غم زو، اوس مي لكه شرموي. هغوى ته مه وايه!"

ما وويل: "سمه ده، صرف د يوې ورځې په خاطر درخم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې مور ته وېښایه، چې وي گورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه می ورته وېښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راولي، چې مخامخ یې وگورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور می وویل: "شپې د څه لپاره؟ لار شه، ځانگه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو ځانگه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور می مور ته وویل: "دې دلته ته بستره وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "مورې، یو څلور جوړه جامي او هغه جامپر می هم کېږده، هلته یخ ډبر وي."

ورور می لاس وکړ، د څټ نه یې ونيولم: "ته په سریتوب نه پوهیږي، ته وهل غواړي!"

ما وڅنډل: "وروره، هسی تا تنگوم. زه چېرته پاتي کېږم؟ که ته راته ووايي چې لار شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهیږم چې شرم دی."

ورور می په څټ زور وکړ: "ځا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړي!"

ما وویل: "نه، هسی مثال می درکړ. که اجازه راکوئ، تېرې به یې کم."

ورور می وویل: "نه، مازدیگر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس می پرېږده، چې څټ دې راته خوږ کړ."

پس حرکت مو وکړ. ځانگې له کور نه هم یو څه واخیستل، بڼار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورگانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنگ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در سپړو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل می بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین ورو خورگانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راځي!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. سترې شوی یم، یوه شپبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډی وخوره، بیا ارام وکړه."

دنده د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا می کتل چې چیرته به نازنین وینم. لارم کوتي ته، زرغونه راغله، خوا کې می کیناسته. ځانگه لاره د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت می ونه کتل، چیرته ده؟"

زرغوني وخنډل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخنډل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغوني وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو ځانگه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وكړه، هر څه هغې اخيستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وروکې ماشوم يم."

زرغوني وخنډل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه گرځي، او وايي ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وگرځي، غم دې وکړم؟"

زرغوني وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنين مور راغله او زرغوني ته يې وويل: "لوري، ته لاره شه، نازنين سره کومک شه، چې ډوډۍ تياره کړي. فراز جان به وړی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځي؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوږه، زه لارم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوي. زه هم مازديگر بېرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دي، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستري مه شي ورکوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خدای، که داسې کوي! خير دی، مه ټه! زه به ټوله شپه درسره کينم. اوس راته بېښه وکړه، شرم دی خو ستري مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په تمعه يم."

کتل مې، نازنين، زرغونه، او ځانگه راغلل. د نازنين په لاس کې د شربت گيلاس و، زرغونه او ځانگه پرې وخنډل، نازنين د شرمېدو تمثيل کاوه. راغله او په غلي آواز کې يې وويل: "فرازه، ستري مه شي."

هغوي پرې وخنډل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوځيږي، خو اواز دې نه راځي."

گيلاس يې راکړ او وه يې ويل: "ستري مه شي."

ما وويل: "خواره مه شي، ته ستري مه شي. مور دې څنگه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واراوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شپبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستري مه شي مو وکړه، وه يې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وي، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوي؟" ما وويل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لار شو، نور به هيڅوک نه ورو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته خو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لار شې. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کیرم."

ما وویل: "زه به هم لار شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لارم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل:

"تاسو هم لار شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوی وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو."

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لارلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم."

ما وځانډل او ورته مې وویل گراني میرمنې زه ویده کیرم او ته هم بڼه ارامه خوب وکړه ما ته تنگولې توکې مې کولې رانشي

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږي خو یو وخت بیا داسې راځي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانگه چې اوس درباندي گرانه ده سبا درته ددې خبرې څو پرېوده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې ددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانگې ته زنگ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردی څو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانگې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وگورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکره د کورنۍ کوم کس دې ونه گوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

بڼه سمه ده زه ځانگه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشي سبا پوهنتون کې سره گورو دلته به ډیر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیرم چې ته کور کې مانه پتیبږي دا بڼه کار کوي زه تاسره هسې توکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیرې دعاگانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشي

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅيره چای تيار دی چای وڅښه
پاڅېدم کوټه کی تشناب وو مخ می پریمینځه لایم چای مو وڅښو زرغونی وویل فرازه مونږ خو پوهنتون ته چې ته
چیرته لار نه شی
ما وویل ما دی دواړو ورو گوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیگره خو همدلته یم بیا به وروسته
گورم
زرغونی وویل سمه ده که زړه دی تنگ شو ښار پلو چکر ووهه
ما ویل سمه ده زرغونه لاره زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل خم ورور می هم وگورم بیا ځمه کورته
نه بی شم بیا کتلی
ځانګی وویل ورور ته ووايه چې کله کله چکر ووهه زه به بی گورم
ما ویل سمه ده ورته به ووايم
ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګڼه وه ډیر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو
سلام ګرانه چیرته بی
ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کی یم
ویل بی سمه ده همداسی راشه زه دی په تمعه یم
ما ویل سمه ده درځم
ورو ورو روان وم لایم ورسیدم میسج می وکړ
ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس بی په لاس کی راکړو او پوهنتون ته دننه شولو
زرغونی دی او ملګری بی یو طرف ته چمن کی ولارې وی نازنین د هغوی په طرف روان کړم
ما د نازنین نه لاس خوشی کړ او بیرته مخ په شا روان شوم
نازنین می مخی ته شوه
څه کوی اوس می شرموی هغه دی ټول درته ګوري راځه
ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لري نه بی ولیدم دا بس دی نور خم
نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر
زړه می غټ کړو او روان شوم
لارو سلام می وکړو ټولو ستړی مه شی وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته می وویل
ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګری لري څومره مینه ناکي دي خوشاله شوم چې زه دی ورسره معرفي کړم او
ددوی په لیدلو ډیر زیاد خوښ شوم د هغوی نه می هم مننه وکړه او ورته می وویل تاسی صبر چې زه تاسو ته د کانتین
نه څه راوړم
یوه پکی ډیره شوځه وه ویل بی لالا جانه په کانتین خان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوی
ما ورته وویل په سر سترگو اوس راسره ځی دلته دعوت قبولی که راسره ځی ننگرهار ته هلته درته مهماني برابره
کړم
ویل بی نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتي وروسته د نازنین واده دی په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون ټولو وځانډل څا دا چلونه دي چیرته زده کړي خلاصیدي نشي یو تاوان خو درکوو
 ما ویل ماته تاوان نه راکوي نازنین ته يي ورکوي ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دی
 نازنین وویل نو بیا راځی چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لوري ته باید زما په تاوان خفه شی ته ما نور هم تاواني کوي
 دي وخت کې تفریح خلاصه شوه دوی تلل صنف ته خدای پاماني يي کوله ما نازنین ته زر افغانی ورکړي چې په دي ملگرو دي څه مشروبات وڅښه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مي
 ورور خواته مي لارم هغه مي وليدو ورته مي وویل څانگه هم راغلي نازنین دوی کره ده وخت ناوخت يي خواته ورځه د ورور نه مي روان شوم بیرته نازنین دوی کره لارم غرمه وه ډوډی مو وخوره صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لار شو چې چکر خوند وکړي
 ویل يي سمه ده لالا

لارل نازنین ته يي وویل مونږ د لالا سره خو چکر ته نازنین زرغوني ته وویل ته لاره شه فراز ته ووايه چې مونږ هم یوسه څانگه به هم چکر ووهي

کتل مي زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل يي فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به يي هم تیر شي

ما ویل زرغوني تاسو بیا خپله لاري شی اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړی چې صرف مونږ دريواره خو چکر ته زه نور څوک دي چکر کې نه شم ځایولی زرغوني وویل اوس خو به مونږ خامخا خو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاري شی خامخا لاري شی اوس ځی سبا ځی که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته يي وویل عمه ته وگوره دي فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دي بله ورځ لاري شی

ما ورته وویل الله څنگه شوي مورجاني هم پيکه کړي

زرغونه د غوصي نه روانه شوه لاره

کتل مي څانگه راغله ویل يي وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کتلی نه دی ساعت به مي تیر شي

ما ورته وویل شیطاني اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دي ووايم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

څانگه هم لاره نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دي نیولی پریزده چې مونږ هم درسره لارو شو چکر ووهو

ما وویل نه يي منم نور تر واده پوري زما او ستا د نږدیوالي اړیکه ختمه نه به مي گوري نه دي گورم

زه د غم پچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دي خوبنه شم

ما ویل سمه ده خوبنه مي شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیگر شو صدف او حسنا مي مخکي کړل زرغوني وویل چکر ته ونه رسیږی بیرته تور مخونه کور ته راشی

ما ویل ستاسو بڼیرا کار نه کوي نور ترینه لارو

قرغه کې مو بڼه چکري ووهل کینتڼو کې کیناسو زانگوگانو کې مو چکري ووهلي ډوډی مو هملته وخوره صدف او حسنا ډیرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مې وویل خې چې نور کورته لار شو

هغوی هم رواني شولي تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغوني د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل
صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغوني وویل هله خې لارې شی خپلي کوتي ته که تاسو هم رانه ډوډی وخوره نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډی نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماره دي

ما ویل هو ډوډی نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغوني وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دي یونورو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاره شه لالا دي جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغوني لوري خیر دی که چکر ته يې یونوري چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لارم کوتي ته موبایل مې بند کړو او قراري ویده شوم

یو وخت کې مې کتل د دروازي کرپ شو

ما یوه سترگه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، خانگه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي يې بالښتونه واخیستل، زرغوني او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې يې ووبشتم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثيل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلي انداز يې وویل: "مور یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلی وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړه، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا خائنه چکر ته خې!" نازنین زرغوني ته وویل: "شروع شه او سم يې وغربوه چې بیا زموږ نه بغير چیرته لار نشي!"

زرغوني یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغوني له خندا خپلي کولمې کلکې ونيولي او کیناستي. نازنین وویل: "فرازه، بڼه مو وډار کړې! یاد دي وي چې بیا داسې ونه کړي!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لار شی چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. مور راغلي یو چې پچکان(پته کان) لوبه وکړو، زړه مو تنگ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورگانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنین وویل: "لوبه کوي که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لدو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لدو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او ځانگه."

نازنین وویل: "ځاوند زما يې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوي."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخبر مې وویل: "هله، نور لار شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته خم."

ځنگه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لارم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، مور ځو."

زه بېرته راغلم، ځای يې سم کړ، او هغوی لارل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار و، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر ټینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بیا، هسې هم ځانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. ځانګې وویل: "وروره، زنگ وهه، راته درېسې بیا خفه کېرم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجاني، زنگ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به گوري نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغوني وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکره چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هدې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم خوږه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما خواب وکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"بڼه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکره که څه درباندي وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دي وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلیږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دي ووايه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې يې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، موري! اول به د کوتې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل يې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوته دي جوړه نه وه، غوچله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړی. د کوتې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برسټي، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو په ډېره کې لرګي ووهل چې لږ وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته يې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لارل نازنین دوی کړه د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو ځنگه خوښه ده؟"

هغوی وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ. مور می وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دی خوښی کړي. سره زر دی هم خپله خائنه خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راورو." "

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنگ وواځه.

"سلام، فرازه! څنگه یې؟ او ولې رانغلي د مورجاني او ورورجان سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورته پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلي که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلي ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنگ می ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره می پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنگ نه شي یوازې ده."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ويلي و: "هسي نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي بڼه نه وي."

بیا می زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دی قسم وي، که فراز یوازې پرېږدي! زما مینه به ته ورته ورکوي"

ما وویل: "نازنین، دا منسوځه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخنډل او دا تپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ويلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونې درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بیا می ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دی ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیونې، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا څمارو سترگو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.
 ته چې پکې نه یې، گراني، ورانه دي دنيا شي،
 تاته چې راځي، هغه مرگی دي ماته راشي.
 ته یې زما خان، او خان له خانه بېلېدی نه شي،
 ته یې زما روح، او روح خو یې له تنه ژوند کوی نه شي.
 تا چې خفه وینم، بناد به څنگه زره زما شي؟
 تاته چې راځي، هغه مرگی دي ماته راشي.

نازنین او زرغونه خاموشي وي، غوړ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:
 "ما ته پاتي شوی نېبانه د هغه چا نه یې،
 سترگو کې غړیږي، گراني، ډېره په ما گرانه یې.
 غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،
 تاته چې راځي، هغه مرگی دي ماته راشي."

دي سره مي وخنډل او ومي ويل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."
 نازنین وويل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايي، په زړه مي يو رقم درد
 راځي."

زرغوني وويل: "يو خو زه تاسو ليوونو ليوونی کړم. کله خدا او کله ژړا!" او بيا يې وخنډل. نازنين ته يې وويل: "گراني،
 په تا دي خدای هېڅ نه کوي، زه د دي ليوونی دا ليوونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې بڼه جوړیږئ، زه نه غواړم چې
 ژوند مي عذاب شي."

نازنین وويل: "خوله دي سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايي، وايه، خو د فراز په اړه به څه نه وايي."

مونږ دريوارو وخنډل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وويل: "د غم زويه، په دي سندرې دي زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وويل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، بڼه شپه ولري."

موبایل مي بند کړ او ویده شوم. خوب مي وليدو، او په خوب کې مي خپل واده وليد.

واده ته درې ورځې پاتي وې. زه، ورور مي، تره زوی مي، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنين
 دي کره خو هلته چې ورسيدو، د نازنين کورنی زموږ ډير قدر او عزت وکړ. نازنين راغله، مونږ ټولو سره يې "ستړی
 مه شي" وکړه. ماته يې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بېرته لاړه.

ورور مي د نازنين پلار ته وويل: "ډگروال صيب، دا خرچه وگورئ، که کمه وي يا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ
 تيار همدلته يو، را ته ووايئ چې درته يې راوړو، ځکه زموږ ځای لري، او وخت کم دی. موږ بيا هلته واده سره بندېږو."

د نازنين پلار وويل: "زويه، هيڅ به نه کمېږي، او که کم شول، زه يې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته
 خپل د واده مراسم بڼه په ارامی سره ختم کړئ."

ورور مي وويل: "مننه، ډگروال صيب، ژوندی اوسې. راځو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې
 راشو؟"

ډگروال صيب وويل: "خوبښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته بڼه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډگروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروگرام واده پاتې کېږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یوسو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروگرام مو په آرامی سره سرته ورسېږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډی مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنگ وواکه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډی اوساته."

لارو، دولس بجې ورسیدو، ډوډی مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترې یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وویل: "د نکاح مراسم به هلته ونیسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنین ته مې وویل: "مخکې سیت کې کینه."

مشر ورور ته مې وویل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتیاط سره لار شو، دا هلکان دي څه پېښه ونه شي."

نازنین مې مخکې سیت کې کینوله. زرغونه راغله او ویل یې: "زه هم تاسو سره یم."

ما وویل: "ته نورو موټرو کې کینه، دلته موټر کې یوازې زه او نازنین یو."

همداسې مو وکړل، د نازنین کورنۍ نه مو اجازه واخیسته. لارم د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، ژاره مه کوه، لاره ده، خدای مکره څه پېښه ونه شي. بل که هر وخت دې یادیده، ته صرف زنگ ووهه، زه یې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنین په لاره کې ټوکې او گپ لگول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بیخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنگ وواکه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تیاری کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراره. هغوی چې ورسیدل، ما ورته وویل: "تاسو لار شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بیا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنین ته زنگ وواکه او ورته یې وویل: "فراز، ته ووايه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلیتز ته بنده کړه. د میټر ستنه مې یو سل او اتیاوو باندي ودروله. نازنین چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنین ته وکتل، رنگ یې تک ژیر وو. په هماغه وخت کې نازنین چغه کړه: "فراز، مخي ته وگوره!"

چې ترڅو مې کتل، یو گرس شو، او د نازنین دومره چيغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زره مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وایې ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دورې او لوگي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونيوه ما د لیونو په شان د موټر نه خان خطا کړو منډه می کړه د موټر په شیشه می لاسونه ولگول دروازی نه خلاصیدلی

سرک غاړې ته می تیزه وکتله راوامی خیسته د موټر شیشه می پرې ووهله

هیڅ په خپل خان نه پوهیدم دومره تیز گزار می وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې گرانی غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لگیا ول دروازی یې ورته ونړولی

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیری سلگی یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندی ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټرې بیرته مخ په کابل روانې شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق می شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لگیدلی وو سینه یې هم لگیدلی وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلي وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیننود اوښکی می روانی وې یو وخت می د نازنین د مخ نه وینی پاکولې چې لاس می کیننود مخ یې یخ وو لاسونه می وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه می کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلگو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په خان پوه نه شوم کله مخ و هم کله ویبستان شکوم کله په خان خوله لگوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونی نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنگ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانی ته راشه

هغوی ټوله کورنی میلمانه شفاخانی مخی ته ولاړ وو

زرغونه وایې مونږ ډیر ژر شفاخانی ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنی خونی ته یورل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانی ته یورو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وېبني شهیده شوي

دې سره په خان پوهه نه شوم او په نازنین می خان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوی یو قیامت جور شو خانگه بی هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بی هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانی کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی خوانی ته ددوی د واده جوړی ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنگه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیدای شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډگروال صیب اوس څنگه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین مور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وویل دگروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میره په کور وي خو چې مړه شي مری یې پلارگنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دي لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرگ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دي سره په چیغو شو

فرازه ملا دي راته ماته کړه

دگروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنگ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

ووویل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه گوري په مخ یې اوښکې روانې دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلگو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پرېښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مي چوي نور زړه مي درد کوي

مور یې وویل لوري قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترگې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لوري لږ بیرون ووځه

څنگه خپل مخ او خان وهي

فرازه وروره ته ولې لارې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلي او بیا خپل وپښتانو کې گوتې واچوي او خان وهي

نازنین وریندار پاڅېره کنه زه هم مړه کیوم خیر دی سترگې خلاصې که

د فیاض هم اوښکې روانې وي زړه یې سلگی وهي خو په ظاهره یې خان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووايي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دښپې ناوخته ورسپړو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په تفر ناست دی

ټولې ښځې فراز دي کره وي د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاري

یو خوا خواني پیغلنوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موتري ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووايي چې ته به سهذر وختي خان ورسوي

ځانگه ژاري وه خدایه زه اوس چیرته لاره شم دلته مي ورور جان د مرگ سره مخ دی او هلته مي نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانگه هم ورسره روانې شي د نازنین دوی ټوله کورنۍ خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنگ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو ميلمنو ته ځايونه جوړ کړئ ټولو کليوالو خپلي حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ گانې يې تيارې کړې وې چای او اوبه يې آماده کړې وې ښوې گاونډيانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو جنازه کلي ته ورسیده او په نيمه شپه په کلي کې چيغې کړيکې ژراگانې وپرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه داسې يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پيژاندل ورسيدل د فراط مور ناسته وه سپينې يې تښتيدلې وو په مخ يې اوبنکې روانې وې مړې مړې يې کتل د نازنين خویندو ورومو او مور يې خپل ويښتان شکول وه زما بدقسمتي لوري څومره سختې دي تيرې کړې اخير دي دا حال شو فياض او صابر به کله يو په غيږه کې نيول او کله بل او اوبنکې به يې روانې وې په همدې چيغو او ژراگانو د سهار اذانونه وشول ټولو لمونځونه وکړل انجونو سپيارې واخيستي او د نازنين سر ته يې سبقونه شروع کړل د کلي هلکان تر لرې کليو پورې لارل هر جومات کې يې اعلانونه وکړل او څه خلک هديرې ته لارل د قبر ويستلو لپاره کليوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه ډوډۍ د چا تيریده د هريو په مخ اوبنکې روانې وې زرونو يې سلگۍ وهلي څه کم لس بجې شوي خلک ټول شول چې جنازه يوسي هديرې ته بيا يو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانگې په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې پريښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بيهوشه شوي او په خمکه ولوېدې جنازه وشوه نازنين يې خاورو ته وسپارله فياض راغی مورته يې وويل زه خم کابل ته زرغونې او ځانگې وويل مونږ هم خو زرغونې مور ته وويل مورې ماته اجازه راکړه چې لاره شم ځانگې سره فراز خواته مور يې هيڅ نه شو ويلي او د څو کليوالو سره فياض زرغونې او ځانگې حرکت وکړو. زرغونه وايي ډير لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دورې او لوگي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواته اخ نازنين د رسيدو سره چې موټر بربک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولگول دروازې نه خلاصيدلې سرک غاړې ته مې تيزه وکتله راوامې خيسته د موټر شيشه مې پرې ووهله هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز گزار مې وکړو چې شيشه ډرې ډرې شوه په شيشه ننوتم نازنين خورې گراني غږ وکړه خلک د موټرو په دروازه لگيا ول دروازې يې ورته ونړولي ما نازنين ته بيا چيغه کړه خير دی غږ وکړه د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلگۍ يې ووهله ما چيغې کړې چې هله نازنين ژوندی ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټری بیرته مخ په کابل روانې شوی زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق می شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لگیدلی وو سینه یې هم لگیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کینبڼود او بڼکې می روانې وې یو وخت می د نازنین د مخ نه وینی پاکولې چې لاس می کینبڼود مخ یې یخ وو لاسونه می وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه می کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوی نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلکو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په خان پوه نه شوم کله مخ و هم کله ویبنتان شکوم کله په خان خوله لگوم

فیاض د لاسونو نه و نیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنگ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی ټوله کورنۍ میلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفاخانې ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنی خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې و بڼې شهیده شوی

دې سره په خان پوهه نه شوم او په نازنین می خان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوی یو قیامت جوړ شو خانگه بی هوبڼه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بی هوبڼه شول د هر یو په مخ د او بڼکو سیلابونه روان وو

په شفاخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی خوانی ته ددوی د واده جوړی ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنگه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیدای شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډگروال صیب اوس څنگه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین گور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وویل ډگروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میره په کور وي خو چې مړه شي مری یې پلارگنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دی لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرگ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډگروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنگ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

ووویل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه گوري په مخ يې اوبښکې روانې دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه شوه او په سلگو شوه مورې نازنين

نازنین مونږ پريښودو مورې نازنين مړه شوه مورې زړه مي چوي نور زړه مي درد کوي

مور يې وويل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به يې تقدير کې ليکلي وو

مورې خوزه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترگې نه دي غړولي

مور يې وويل راخه لورې لږ بيرون ووځه

ځنگه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لارې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلي او بيا خپل ويښتانو کې گوتې واچوي او ځان وهي

نازنین وريندار پاڅپړه کنه زه هم مړه کېوم خیر دی سترگې خلاصې که

د فياض هم اوبښکې روانې وې زړه يې سلگي وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړی و

صابر د نازنين پلار ته ووايي چې د نازنين جنازه به يوسو ايله دشپې ناوخته ورسيزو او سبا به يې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او وير گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي هغه کليوالو شفاخاني ته وړې وې ټول کلي د غم په تگر ناست دی

ټولې بڼې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنين يې ليدلي وه ورته ژاري

يو خوا ځواني پيغلنوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي

موتري ونيسي د نازنين جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فياض پاتې شي

صابر فياض ته ووايي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوي

ځانگه ژاري وه خدایه زه اوس چيرته لاره شم دلته مي ورور جان د مرگ سره مخ دی او هلته مي نازنين وريندار جنازه

زرغونه او ځانگه هم ورسره روانې شي د نازنين دوی ټوله کورنۍ خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره

صابر کلي ته زنگ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو ميلمنو ته خايونه جوړ کړئ

ټولو کليوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې دودۍ گانې يې تيارې کړې وې چای او اوبه يې اماده کړې وو

نږدې گاوندیانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چيغې کړيکې ژراگانې وپرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پيژاندل ورسيدل

د فراط مور ناسته وه سپينې يې تښتيدلي وو په مخ يې اوبښکې روانې وې مړې مړې يې کتل

د نازنين خویندو ورومو او مور يې خپل ويښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختې دي تيرې کړې اخير دي دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیره کې نیول او کله بل او اوبنکې به یې روانې وې
په همدې چیغو او ژرگانو د سهار اذانونه وشول
ټولو لمونځونه وکړل انجونو سپیاري واخیستي او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل
د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لارل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لارل د قبر ویستلو لپاره
کلیوالو د سهار چای او ډوډی راوړه
ډوډی د چا تیریده د هریو په مخ اوبنکې روانې وې زرونو یې سلگي وهلي
څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته
بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانگې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پرېښودو
د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې
جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته
زرغونې او ځانگې وویل مونږ هم خو
زرغونې مور ته وویل موری ماته اجازه راکړه چې لاره شم ځانگې سره فراز خواته
مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانگې حرکت وکړو.
په ټوله لاره زرغونې او ځانگې سلگي وهلي او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز ځنگه دی ډاکتران
څه وايي؟
د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترگې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ
حرکت نه دی معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وايي صرف دومره وایي دعا کوئ.
ځانگه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترگې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه
ناخوبې
فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مگر
دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې
فیاض ورته اوبه او د سر درد گولی راوړلې هغه یې وخورل
مازیگر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو
دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور
کې وو همداسې د نازنین دي خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې
دوی ورته تللي وای شپې تیروولو په خاطر،
نو زرغونه او ځانگه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي
د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنگ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو
غوښتنه وکړه
د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه
ځانگې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله
شپه نیمظي ته ورسیده دوی وپښ وو فیاض ورته گرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسې ویدې شئ
زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاڅوم مو زرغونې او ځانگې وویل مونږ ته خوب نه راځي

د ټولو د سترگو نه خوبونه تېنډلې و و هېڅ چاته خوب نه ورتلو
هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پرېښودو
ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړئ
کور یې ودان حتا د میلنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو
دلته شفاخانه کې شپه په ویښه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغی
ډاکترانو وویل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم گورو
ټول وچې شونډې او سرې سترگی ناست دي لس بجې شوی زرغونه خوب یوره د ځانګې په غېږه کې یې سر کېښود
او په ځان یې روجایي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چیغه یې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته
شوه لکه د لیونې په شان یې دهلیز کې منده کړه
فیاض ونيوله او ورته په ژړا شو ځانګې هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وې خوب دی ولیدو الله تعالی دی خوب
رېښتیا کړه
زرغونې شا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته
ځانګې ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې راځي ماته اوبه غواړي زه په منده خم چې ډاکترانو ته اواز وکړم
یا الله ته مې دا خوب رېښتیا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتې نه دی خدایه که فراز دی
راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نیسم
وړي تړي دریدلي ژریدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پرې راغله
فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بیرته راشئ
دوی ونه منله او پاتې شول
هلته یې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وایي مری نشته او ویر یې شته د هر ساعت او هرې ورځې په تیریدو یې په
کورنۍ کې غم ډیر یږي
دا شپه هم تیره شوه هلته صابر غټ خیرات باندې کړ هغه سوداګانې چې د نازنین د واده لپاره اخیستي وې ټولې یې
ورته په خیرات کې مصرف کړلې خیرات خلاص شو ټول میلمانه خپلو کورونو ته لاړل یوازې د نازنین دوی کورنۍ پاتې
شوه چې صابر پرېښوده ویل یې دا جمعه به دلته په شریکه وکړو بیابانه لاړ شئ
د زرغونې کورنۍ هم راغله خپل کور ته اول سیده راغلل روغتون ته پوښتنه یې وکړه
فیاض زرغونې او ځانګې ته یې وویل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خیر درکوم ناخوبه شوي یئ
دغه جوړه کړئ
د زرغونې پلار وویل فیاض بچیه ته هم لاړ شه زه به پاتې شم
فیاض وویل نه کاکا زه هېڅ چیرته نه خم
ځانګې وویل وروره زه هم نه خم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی
ځانګې وویل بس زه هم نه خم
فیاض هغوی مجبورې کړي او لاړلې
زرغونې خپل پلار او مور ته وویل پلاره مورې اول دي خدای په فراز هېڅ نه کوي که چیرته هغه په هوش راغی او د
نازنین نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د ځانگې سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چې هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

ځانگه او زرغونه هم ما پښام ناوخته روغتون ته روانې شوې د زرغونې مور ډوډۍ تیاره کړې وه هغه یې هم پوره

دشپې لس بجې شوې چې د ډاکترانو چیغې شوې فراز په هوش راغی ټولو منډه کړه زرغونه په ډیرې تیزی سره په کوټه ننوته ډاکترانو ایساره کړه چې اوس نشئ تللی

زرغونې وویل خیر دی ما پرېږدئ ماچې وگوري هغه پښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وویل خیر د هغې په مخکې به د حادثې په اړه هیڅ نه وایي

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترگې خلاصې که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغونې ته گوري په ډیر زور سترگې خلاصې کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنگ وهي چې ورور مې په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترگې نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښی مړې مړې اوښکې تویوي خان سره لگیا ده د فراز د ژوند دعاگانې غواړي الله ته زاري کوي چې فراز پښه شي

بیرون ځانگه فیاض او خپلوان یې د خوشالی اوښکې تویوي لمونځونه کوي د شکر سجده کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترگې مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایي فرازه زه ستا خواکې یم ارام وکړه په خان زور مه راوړه

بیا د فراز سترگې او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووايي په دې بیا څه وشول

ډاکتر وایي انډیننه مه کوئ ورو ورو یه کیږي

هغه وگوره اکسیجن یې هم حرکت وکړو د زړه ضربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالی نه ژاري او په زړه کې سلگۍ وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته گوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترگې خلاصوي گوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښی زرغونه خوشاله شي سر تیت کړي او فراز د سر نه بښکل کړي او بی اختیاره اوښکې یې له سترگو لارې شي

فراز په ډیره سخته ووايي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کې ده پښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترگو اوښکې روانې شي او بره چت ته گوري

ځانگه او فیاض هم ننوتل ځانگې چې د فراز په سترگو کې اوښکې ولیدې خان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سلگو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسی او خوریدو چې ټول گریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړی وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقت ونکړو له کوټې ووته او یوه چیغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا توک توک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته
فیاض راغی دلاسه یې کره لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګانې وکړه راڅه
د ورور خواته لاړ شو

ځانګې ورته وویل لږ مې پریرده زړه مې بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لږې اوبه راکه
فیاض ژر اوبه ورکړل ځانګې چې اوبنګې لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې
وروره څنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پېښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوبنګې روانې شوې.

ځانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوبنګې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کېږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کېږې تشویش
مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کېښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پرېښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لږ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووايه چې راشي وې گورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لږ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوبنګې روانې شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دینه د ارام ستن کوو چې ارامه شي

ځانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل ځانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کېږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلې شئ دوا یې ورکړه دا چې گرزیدلی نه
شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګانې شوې فراز چې د نازنین دي
کورنۍ وکته په ډیره کې یې کټونه وکتل دیکونه یې وکتل چې د جمعي شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیکونه ډیره دا څه دي

مورې ستا دي قسم وي راته ووايه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دي سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خواته مې

مورې نازنین چیرته ده ژر کوه ووايه کنه اوس مې زړه چوي

مور مې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاره

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلي او خپل زړه ته یې یو گوزار ورکړو د بایسکل نه چې گوزاریدو زرغونې منډه کړه سلکو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پریښود چې په ځمکه ولوېږي کلک یې ونيولو

ورونو یې غیږ کې کړ او هغه کوته چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخیستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لارل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوست ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلگۍ یې وهلي وه مورې زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د آرام ستن وکړه ټول یې د کوتې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا وپېښ شي څه به کيږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوتې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاگانې یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پېښوته کیناسته اوبښکې یې روانې وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاره شه څانگې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې ترورجانې ما د فراز نه مه شیره ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاڅیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وې

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندی نه شم پاتې کیدای

اخیرې دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووايه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتي

د فراز مور له غاړې تاوه کړه بښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته خایونه جوړ کړل او ویده شول

سترگې به یې نه وې ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاڅېدل اودسونه یې وکړل د کورنۍ نور غړي یې هم پاڅول د فراز وروڼه او میرویس کاکا لارل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوتې ته دننه شول فراز پاڅیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترگو اوبښکې روانې وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالی نه ددوی اوبښکې هم روانې شوې.

زرغونه یې لاره خواکې یې کیناسته

فراز سلام وگرزوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

هیڅوک د چاله غمه نه مري
 نازنین تاربتیا ویلي وو وگوره زه ژوندی يم
 خو ته پوهیږي چې د هغې مرگ نه دا مرگ په زر واري سخت دی
 هغه مرگ خو دې سترگې پټې کړي روح دې لار شي
 خو دا مرگ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندي د مرگ سختي تیروي
 دعا يي وکړه او وي ويل ما د نازنین قبر ته یوسی
 مور يي وویل سمه ده زویه خو خان کلک کړه د تقدیر سره جنگ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کی
 وو بل په خان به خلک هم نه خندوي
 فیاض راغلو چې فراز يي وکتو ورځی غاړه يي ورته ورکړه
 فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسی
 زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل
 هدیري ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کی سلگو ونيوه
 او د اوبنکو سیلابونه يي په مخ مات شول خپل زړه يي په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه يي کلک نه شو او په چیغو
 شو په قبر يي خان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک يي کړي فراز وویل ما پریردئ تاسو یوه شیبه لار شی
 زرغونې دې ترینه لري لارل ودریدل.
 فراز ښه وژړل زړه يي سپک کړ دعاوي يي ورته وکړي د لحد د قبر شناخته يي ونيوله بښکل يي کړه زرغونه او فیاض
 ورغلل چې روان يي کړي کورته
 فراز دعا وکړه او راغلل کور ته
 د نازنین دوی کورنی هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوتي ته فراز تخت کی خپل
 ناست وو اوبنکي يي رواني وي.
 د نازنین مور ورغله د سر نه يي بښکل کړو
 زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کی وو چې داسې پېښه وشوه
 فراز خپلي شونډې غابونو کی نیولې وي زړه يي سلگی وهلي خو د خولي نه يي هیڅ غږ نه ویسته
 زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو خو زویه ته نازنین
 یواځې مه پریرده او پښتنه يي کوه خکه زمونږ نه مسافره شوه
 په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونيو او خپل وینښان يي کش کړل
 زرغونه نږدې شوه لاسونه يي ورته کلک کړل
 زرغونې ما پریرده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیږم
 نه فرازه خدای ته وگوره داسې مه کوه
 د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه څه لار شه مونږ سره هملته به دي علاج هم کوي او فکر به دي هم بدل وي
 فراز خبرې نه شوي کولی زړه کی يي د سمندر د چپو په شان سلگیو چپي وخلي د سر په اشاره يي وویل نه
 زرغونې وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

فراز هغې ته د اوبنکو ډکې سترګې وړولې نازنین
 ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل
 زرغونه په شا شا کورې او سلګې وهې
 فراز خپلې شونډې په غابونو کلکې ونيولې او مخ یې اړولې
 لنډه دا چې د نازنین دې کورني روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته
 په هر ساعت د فراز احوال راکوي زه به هم احوال اخلم
 دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو
 ماېنم ماسختن شو زرغونې ځانګې ته زنگ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه
 ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي
 فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم
 ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو
 فراز جانه زما غږ اورې
 فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل
 دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا د شپې زنگ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه
 ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده
 فراز غلی شو
 زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ويلي وه
 ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې ورمه
 ای زما رنخوره یاره د هرچا خبرې ورمه
 فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه
 چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.
 فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه
 زړه مې سورې وینې ترې څاڅي
 د جانان یاد پکې منګولې بنڅوینه
 زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ
 د غم زویه هندو سترې خدای ناراضه ما څومره بڼایسته سندره وویلله او ته راته وایې بس که
 سمه ده نور زنگ نه وهم
 فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته، ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوي ؟
 ولې مې په دې کارونو زوروي؟
 نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پریږده چې مړ شم

زه ولې ژوندی پاتې يم

د زرغونې چې خپله هم حال بڼه نه دی د فراز د سلگیو سره یې زړه اړه اړه کیږي خان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وايي فرازه د ډاکټر کتلو وخت دي نږدې شوی سبا راشه فکر به دي هم بدل شي او ډاکټر ته به هم لار شو

فراز ځانگې ته وویل خورجانې لږې اوبه راکړه

ځانگه اوبو پسې لاره

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې بنوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکي ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمگړې پاتې شوي

زه نه غواړم چې دي بې وفا نږی ته راوگرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کیدم او د خپلې نازنین خواته به لار شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په گټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې یو عالم درد و، خو له خان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوي لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دي درد، او سلگیو کې، مور دواړه یو. خو که ته تسلیم شي، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې خان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترگو کې یې تشې اوبنګې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یواځینې ارمان و. کله چې هغې پرېښووم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلې دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی يم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې يم. ته ځنگه هیله لري چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېرې چې زه دلته يم. زه ستا سره يم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه يم، او غواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دي ملګري يم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرېښووم، زه به تر اخیږه هڅه وکړم چې تا بېرته له دي دردونو او تیارو وباسم."

فراز په تیت غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمو نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دي ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بايللي ده."

زرغونه ژر لا ناهیلې نشوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته یې چې انګېږي. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

د زرغوني دا وروستی خبرې فراز ته لکه د زره له دننه څرېکه ورسېدې. که څه هم هغه په خان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغوني نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغوني، د خان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زره کې یې یوه وړوکی هېله را ژوندی شوی وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایي فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راگرځي زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او وروڼو په خاطر ته د ځانګې حالت نه خبر یې چې د هغې په زره څه تیریري ستا په دې رقم کتو

فراز وایي زرغوني دا کوم وړوکی درد او غم نه دی چې داسې په اسانه می شاه پریردي کیدای شي د نازنین یادونه می همداسې په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوی نازنین او نازنین ته به وایي مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندی پاتې یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راګری

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او بڼه زره تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولی دې تیري کړه

فراز وایي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وځاندي فرازه همدا خبره می غوښتل چې ستا له خولې یې واورم

او بیا ځانګې ته ووايي دوا یې پوره ورکه او سهار یې د فیاض سره ولیږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بیا زنگ وهم خیر دی زره می مه ماتوه او په ځندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هیر نه شي

سهار و، د کور په انګر کې چوپتیا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پیاله یې په لاس کې نیولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندیښنه کتل. مور یې ورو ورو ورته وویل: "زویه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز یو ژور ساه واخیسته، چای یې پیاله یې خلاصه کړه او په بېخيالی کې یې سر وپنوراه. له هغه څه چې په زره کې یې تېرېدل، هیڅوک خبر نه و. د نازنین یادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره یې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تیاری ونيو، فیاض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، یوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګی وې.

کله چې شفخانی ته ورسیدل ډاکتران یې په لیدو ډیر خوشاله شول روغیر نه وروسته یې ورته معاینات وکړل

ډاکترانو وویل اوس بلکل بڼه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل بڼه شي

او بیا یې فراز ته وویل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډیر ډیر مبارک وي دا د الله یوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی یې مونږ هیڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترینه مننه وکړه ډاکترانو وویل دا ځل هم راشه چې یو ځل دې وګورو ان شاء الله بیا به د راتلو ضرورت نه وي

او خپلې کورنۍ سره دې ډیر په مینه وخت تیروه ډیره سخته پرې تیره شوه بیا هغه دوه خورگاتو باندې چې هیڅ یې سترگې له اوبښکو وچې نه وې

فراز او فیاض د ټولو نه مننه وکړه رخصت یې واخیست او روان شول

هلته ورته د نازنین مور او پلار زنگونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه بڼه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغوني ورته هم ټینگار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترگې یې له اوبښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې مالګې شیندې.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له خان سره وویل: "نازنین، تانه شم هیرولی، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدي..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغوني چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترگو یې اوبښکې بهیدې لاس نه یې ونیوه ورته یې وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له خان سره مونږ ژړوي

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغوني ورته ژر یخني ګرمه کړه، حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې یې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دريوارو بڼه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورنۍ سترگې له اوبښکو ډکې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه وویځي

حسنا اوبه راوړلې او صدف یې په غیږ کې سر ایښی و

ډوډی وخوره

زرغوني فیاض ته وویل: که ته وظیفې ته ځي لار شه فراز به همدلته وي دا څلویښتي به تیره کړي بیاباه لار شي

فراز وویل ما مه پاتې کوی پرېمیردئ چې لار شم

زرغونه او د نازنین کورنۍ ورسره کلک شول چې پاتې شی فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لار

مازیګر شو زرغوني صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړئ او مجبور یې کړئ چې لار شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په زنگونو یې ورته سروته کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دي

د فراز سترگې بیا له اوبښکو ډکې شوې

د نازنین مور غوسه شوه ځی لارې شی د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لار شي

فراز چې دوی ته وکتل ورته یې وویل سمه ده څو

دواړه خوشاله شول او وې ویل لالا دريواره به څو نور څوک نه ورو

زرغوني وویل زه به درسره لاره شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لارل

په لاره کې زرغونې کوبښنې کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخنډل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا وربښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړي."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښور او ه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

نیمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو.

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووايي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مېنه تجربه کړي؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې تیت کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په خمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایي کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخنډل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې گوزار شي، ته باید خپله پورته شي. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتي. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښيي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویل.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیاري بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه شوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لري ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

هغې ژوره ساه واخيسته او خپله گوتې يې په گوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل څل لپاره همدا زخموڼه وگورم. ته ډېره معنا لري زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه يو بل سره مزل وکړو."

فراز سر تپت کړ، سترگې يې په ځمکه ولگېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې يې زړه ته رابښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه يوازې يو څوک نه ده چې د هغه تر څنگ ولاړه ده، بلکې يو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بيا ژوند ته راوگرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنين په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په يوه ژوره ساه سره يې زرغونې ته په غمگين، خو صادقانه لهجه کې وويل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لري. خو زما زړه لا هم د نازنين له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بيا مېنې ته لاس ورکړم او بيا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنين سره مې وليد."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتيا لري ترڅو خپل زخموڼه جوړ کړي. خو هغې بيا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تيار شوي، زه دلته يم. خو د خدای لپاره چې نا اميده مې نکړي." زما ټول اميدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتيا لري، خو هغه يې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د اميد يو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډی وخورل شوه. د نازنينې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز يې له غاړې لاس تاو کړ او وه يې ويل:

"زما ناڅکي ته لاس وښايه، څنگه دی اوس؟"

صدف وويل:

"لالا، ښه يم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بيا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته يې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وويل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس ليکي."

فراز وويل:

"ښه ده، پرېږده چې درس وليکي. او ته به څه کوي؟ د درس ليکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وويل:

"لالا، نن يې ته ما ته وليکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بيا به خپله وليکم."

فراز وويل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وويل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تيروي يې."

فراز وويل:

"هو، تیروم یی."

زرغونه لاره، دوا او اوبه یی راوړي، په خپل لاس یی دوا ورکړه او بیا یی خای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لارو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوتي ته تر دروازي پورې ملگري وه. فراز چې کوتي ته ننوت، حالات یی خراب شول.

زرغونه یی مخي ته ودریده:

"گوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهیږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلي اوبنکي پاکي کړي او پریوتو. زرغوني پرې روژه ایي واچوله او کمپل یی ورته پښو ته کښنوده.

زرغوني وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړي چې درسره پاتي شم."

فراز خپلي شوندي په غاښونو کې ونيولي او ویي ویل:

"ته لاره شه، خم. خو گوره، د شپي به ستا خواته راځم چې ونه وپریږي. چې وایي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکي شو او ورته یی وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغوني خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یی په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یی چې دی وډار کړي، بیا یی یو خای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوبنکي رواني وې او خوب یی له سترگو کډه کړي وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې خان سره ویل: "ځنگه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یی صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل خای څخه پاڅېده او د فراز کوتي ته لاره. گروپ یی روښانه کړ، گوري چې د فراز په مخ د اوبنکو سیلاب روان دی. ژر یی خان ورساوه، سر ته یی کښېناسته او د هغه اوبنکي یی پاکي کړي.

زرغوني وویل:

"فرازه! ته لانه یی ویده شوی؟ دا ژرلي دي ولي؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغوني، هغه تېر وختونه مي یاد شول، هغه لوبي او ستاسو په بالښت گوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یی، او تاسره یو خای لوبي کول زما حق دی.'"

زرغوني په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا خان خراب کړي؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغوني، کوشش مه کوه چې ماسره دي زړه وتړي زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسي ژاړي. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یی مات کم."

زرغونه لږه غلي شوه، بیا یی فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهی ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې ماته ځان لرې کړي."

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغوني په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح ترو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغوني ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم. "ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریرم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاره شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغوني په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا می خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغوني، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر تیتې شم، هیله کوم."

زرغوني وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغوني د فراز په وینتانو کې لاس واوه، هوا سپره وه، د زرغوني ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغوني ساړه شوي. اوس به لاره شي خو

زرغوني د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په وینتانو کې یې ګوتې وهلي،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زني، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پېښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبویانې، د چمن بڼکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سادې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترگو او بښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شبېه وروسته چې فراز فکر شو، وپېښ شو.

گوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترگو ته وکتل. د زرغونې معصومي سترگې له اوبښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي بښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوبښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل خان ته نږدې کړ.

لږه شبېه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لږزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او خان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساره په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې گرم پوکي یې د زرغونې مخ او گریوان ته وکړل.

دواړه په لږزه شول. فراز ټکان وخور، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لږزیدلي غږ سترگې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساره یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترگې یې ټیټې کړې او وه یې وویل:

"فرازه، وپېښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وپېښه، زرغونې، خو اوس لاره شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسي نه چا ليدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مي وکړ، بيا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم رېبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مي له کوتې ووتم او لارم حجرې ته. هلته په انگر کې کښناستم چې کتل مي، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جاني، راځه دلته کښه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته خو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مي د خور جاني څلوېښتي ده، بيا نه شو تللي.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلې پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلې يې؟ يو څه ووايه، چکر ته خو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مي فکر بلکل بدل وو. زړه کې مي يو ډار وو، هر څه مي هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوتې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترگې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنگ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مي ټيټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنين مور وويل: "زويه جانه، موږ منو چې نازنين زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودرديدلی يې او درډېږي لا."

"خو زويه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هيلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوی به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فاميل لپاره همت په ځان کې پيدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خدا راوړه. په دې کار سره به نازنين درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هيڅ نه ويل. زما هم زړه درزېده.

ما وويل: "مورجاني، زه څنگه د نازنين يادونه هېر کړم؟ د هغې هر ياد مي په زړه او ذهن کې نيغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته يادېږي."

مورجاني وويل: "پوهيږم، زويه، خو خير. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پيدا کړي."

حسنا وويل: "مورجاني، ته لالا ته وايه چې موږ چکر ته يوسي مازيگر."

د نازنين مور وويل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تير شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنين د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وويل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وويل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړي."

زرغوني وويل: "مېلمانه مازيگر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

پس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له موږ نه بېلې شوې. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغوني ماته نه كتل. ما وويل: "زرغوني، څنگه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بيگاني كار بېننه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خبر دی، زرغوني، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغوني وويل: "فرازه، شکر دی چې تا راوبښه کړم او فکر دي وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنين سره د لومړي ځل ليدل ياد شول، چې دواړه همداسې يخ نيولي او رپېدلې وو.

زرغوني ورته وويل: "ته راځه، دلته کېنه." بيا يې د فراز له سترگو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دي ياد شول؟"

فراز وويل: "زرغوني، ماته زما او د نازنين لومړنۍ ملاقات ياد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې يخ نيولي وو."

زرغوني پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز خواب ورکړ: "زرغوني، نور نه پوهېږم. خو شايد کله چې دوه نابنده روحونه يو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغوني وويل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره يم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله يم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغوني، ته پوهېږي چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه مور شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله يو څه بدل شوی يم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دي لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوگرځولم. که ته نه وای، شايد دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته يې چې بيا بيا د ژوند هيله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بيا ژوند ته راگرځم، نو شايد بيا دا هر څه هېر کړم، او بيا مينه و نه کړم. نه يې شم کولی."

زرغوني ورته وويل:

هر يو غم به درنه لړ کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مينه در کم

چې دنيا به شي حيرانه

ستا خندا به راتولومه لکه پانې د گل لېنتي

په څه چل به ځان ځایومه ستا ځندا کې شوخي مستې
 تا به زړه تابه ځيگر کم
 تابه رنگ د مازیگر کم
 زه به دومره مینه درکم
 چې دنیا به شي حیرانه
 ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم
 ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم
 په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم
 زه به دومره مینه درکم
 چې دنیا به شي حیرانه
 خوشبویی ستا د ساگانو به ملگري د خپل ساه کړم
 په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم
 تا به گل خان په ډنډر کم اور به بل په لړ او پر کم
 زه به دومره مینه درکم
 چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنگه چې نازنین هم دا سندرې په ډېر دردناک او بڼکلي غږ کې ویلي وه.

سندرې پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ښکته کړه او وویل:

"د غم زوی، ما په څومره مشکله درته سندرې وویلې، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکې شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر بڼکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واورې، نو خاموشه کیږي او د خیالونو په دنیا کې ورکيږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخنډل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې خو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لار شو."

زرغونې وخنډل: "پاڅې، د غم زوی، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوي؟ خو، کور ته."

په دې وخت کې موکتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وړې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیگر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. ځانگه، چې د فراز په جدایی ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غیږ ورکړه او بڼکل یې کړ.

"وروره، اوس څنگه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درېسي خفه وم. یوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکي شو او ويې ويل: "واه، زما ليوڼی خوري! ما خو کومه مياشت يا کال نه دی تېر کړی، يوازې دوه ورځې مې تېرې شوي دي."

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې بښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه بښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډير بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډی وخورل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخواني کوتي ته لاړ. زرغونې ځانگې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنگ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواهه، خو هغه خواب ورته کړه.

شپه تېره شوه او د نازنين د څلوبيستي خبرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خبرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "مور به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډير کلک وو چې پاتي شئ، خو دوی وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خبرات پروگرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وويل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتيا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې يوازې پرېښودم، سختی دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنگه جبران کړم او دا پور به څنگه پرې کړم."

زرغونې وويل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکي او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړی ورځې چې مونږ درېوآره په هوټل کې د غرمې ډوډی خورله، کله چې په ناشنایی کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران يو څاڅکي په اندازه هم نده. که يو دوست د خپل دوست په سختی کې ورسره ولاړ نشي، نو بيا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د خواب په انتظار يم. او دا هم واوره، که اوس منفي خواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بېرته ژوند ته راوگرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا يو ځل بيا خوشاله ووينم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حيران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شريکه وه، خو بيا هم نه پوهېدو چې څنگه دې پوروري احساس ته خواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي خواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وويل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وويل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزگار شوی نه يم. نازنين ته مې ژمني ورکړې وې، خو ژوند راته يوه نوي لاره خلاصه کړې ده، چې ته يې برخه يې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنين ځای خالي دی، او دا ځای هيڅوک نه شي ډکولی. ما د ملگرې په توگه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه يم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بېرته ژوند ته راستون شوي."

فراز د هغې نړۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته خواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترگو کې د خوشالۍ او بڼکې راغلي، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه. زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووايم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تاسره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلي، او رتل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او ماته یې خواب غواړي. زه ورته څه ووايم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووايه چې زه زرغونې ته څه ووايم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدي مینې، زما د غم ملګري."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، بڼه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوره، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنگ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، بڼه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنگ ووهه، خو فراز خواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې خواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بیا خواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنگ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جاني په موبایل فراز ته زنگ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايي چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسي یې تنګوو

حسنا لاره، د مور جاني نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر ووهي او زنگ ورته ووهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کت کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجاني!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایي کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دې وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور یې کوتي ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخورې، له خوبه پاڅي. سترګې یې له ژړا ډکې او زړه یې په بې واره درزېږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنین په شان مړه شوه، او زه یې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور یې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وایي؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب لیدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غیر تائو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ یې راشي. ورور یې وايي: "دا څه غوږل مو جوړ کړی؟ چغې وهی، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنین او زرغونه دواړه مړه شوي!"

ورور یې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوي؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بیا ژر موبایل واخلي او نازنیني ته زنگ ووهي. نازنین موبایل اوکی کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدایه، ستا ډېر شکر دی!" او بیا موبایل مچ کړي.

نازنین ورته په حیرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهی: "زرغونه... زرغونه چیرته ده؟ څنگه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته یم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالی نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وریندار نه.

مور یې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوتي نه وځي. دوی د ناستې کوتي ته ځي او هلته کیني.

مور یې بیا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟"

فراز ټولو ته کیسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وویل: "ماته جامي راکړه، زه ځم نازنین ګورم."

مور او ورور یې وویل: "نه، اوس مه څه، دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه درباندي وشي."

فراز وویل: "نه، زه واده نه کوم. زه باید نازنین وګورم، کنه زړه می چوي."

هلته نازنین او زرغونه په اندیښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهلي او ژړل یې. هغوی فراز ته زنگ وواځه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز خواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه می صبر نه کوي. ټوله کیسه به درته وګرم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه یې دعا واخیسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل یې ووزونه وکړي او والوزي، د نازنین خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کیناست، ټوله لار یې شکرونه ویستل او دعاګانې یې کولې.

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سينگار کړ او په تمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنگونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلي ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللي وه. لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنگ يې ووايه: "نازنین، ور خلاص پريږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پريښود، خو زرغونه ورسره د کور په انگر کې ولاړه وه.

فراز ساه نيولی او ستړی گوگل کور ته ننوت. څنگه چې يې په نازنين سترگې ولگېدې، منډه يې کړه، سلگيو ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او بڼه يې وژړل. بيا يې بڼه ډېره بڼکل کړه. ځمکي ته بڼکته شو، د شکر سجدي يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم بڼکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټي ته لار شو."

درې واړه روان شول، کوټي ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "ځواکي مي کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنگون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفگانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا بڼکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر يې و افا شوی وې چې زما د قبر کېل لا وچه شوې نه وه زما د ځلوبښتې خيرات شوی نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړې وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ و اړوه ته خو مي دستي ميراث ته بډوھلي ناسته يې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه گناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتيا خو نه وو

او کله مي چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ویده شوې وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مي ترينه تاو کړو گراني ته پوهيږي چې ما ستا په مرگ دومره ژړلي وو چې نور مي سترگو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما خان وژنه کوله خو دې بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخورل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه وای ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چای پسي لاړه

ما نازنين ته وويل گراني زه دارېرم چې دا خوب مي رښتيا نه شي او تا په رښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

بڼه نوڅه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پیاده دې ورم

کینه د غم زویه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیرم زه درځم

نازنین مې غیږي ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گیلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل بڼه فرازه بیا هغه شپه نورڅه وشول

ما ویل بیا په ما او تالیزه دې وخت کې مې نازنین په خوله لاس کېښود او په تشي کې یې وڅکوندلم د غم زویه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وځانډل ته خو غلې شه میراث خوري

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږې زرغونه او زه داسې رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو وڅښو دودې نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لار شم په ما خو مرک تیر شوی وو اوس مې سترگې خورې شوي ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنین وویل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازې دې

ما ویل نه یوازې ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوی هم راغلل مندې یې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلې چې زرغونې زهر خورلې

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلې زه خبره نه یم

ولې هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلی

زرغونې او نازنین وځانډل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

ای د غم زویه ته کوتې ته راشه یوڅه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکې او زه ورپسې کوتې ته دننه شوم.

څنگه چې کوتې ته دننه شوم، نازنین د گریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځه تللی شی؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوی ناسته یم!"

ما په ارامې وویل، "نازنین، ته څه کوي؟ اوس به څوک راشي او وپه مو گوري که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، مور به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزې غم خوري؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خدا راوسته او په لور اواز مې وځنډل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزی وویل، "نازنین، غوړ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین بڼه کلک نیولی وم او بڼه ډیر ډېر یې بڼکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مې دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلک غاښ ولگوه چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چیغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترگو او بڼکې راغلي.

بیا یې راته وویل، "د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېره وویل، "ځه، ځه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره بڼکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم ځا څه خیر دپته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې بڼې په خوشالی سره تیرې کړه نوره خوشالی دې ختمیږي دومره به دې وکروم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پرېږده چې زرغونه د سر نه بڼکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله ځه چې بیا درباندي شپه راځي

مخه څه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغونې نازنین ته وویل د عمه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتي د فراز کورنۍ ډیره مینه ناکه او بڼه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه یې خپل کړي نو ته به بیا خوش قسمته اوسې.

داسې نه وي چې یواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجودیت کې وي

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لوري زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بڼې په سر در باندي کینم

زما خبره دروغ ونه گڼي

نازنین وځاندل او وې ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بي غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغونې وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لارل کوټي ته

فراز کلي ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنکونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکړیزو پروگرام جوړ کړی چې وختي راشي.

فراز چې ورسیدو وروڼو یې حجره جوړه کړې وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړی وو

لږه شیبه وروسته د کلي هلکان سره د نکړیزو منگي او رباب سره راغلل

پروگرام جوړ شو هلکانو گډاگانې او سندري شروع کړي
کلیوال خوانان خو داسې پروگرامونو ته بهانه گوري چې ټول سره يو ځای شي
فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لارو تکان به يې وخورو
دې وخت کې نازنين زنگ ووهو فراز موبایل اوکی کړو
نازنین چې د خلکو شور چکې سندري او د ساز اواز واوریدو فراز ته يې وويل نې نې ماته به سندره وايي موبایل دې
مخامخ جیب کې واچوه مه يې بندوه
فراز د حجرې نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وايي
بس خلک چې هرڅه وايي زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايي
فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم درباندي يو کار کوم
نازنين وويل بس ماته قبول دي ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه
فراز وويل سمه ده خبرې به نه کوي
حجرې ته لارم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره
به مې ويل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش يې کړم
زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه
ستا مينې ديوانه کړم مجنون يې مستانه کړم
ستا مينې ديوانه
ليلا د رنگه توره مجنونه ورته گوره
ليلو خمارو سترگو زه ورک په بيابانه کړم ستا مينې ديوانه
مجنون ويلې ليلې نور مه کوه گيلې
زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا مينې ديوانه
ليلو ويل مجنونه لک راشه جيگر خونه
يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم
ستا مينې ديوانه
چې محبوبه دې زنگوينه
وا د غارې لونگينه نن دې دوران دې
دا دوه سندري مې وويل نور ترينه شاته شوم موبایل مې له جيبه غلې وويسته او په ارامه له حجرې ووتم
نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو
ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره
ويل يې سمه ده خو خیر دې اوس نه يې ووايه چې ځان اماده کم
ما ويل اوس يې نه وایم پيا يې چې وخت راغی درته يې وایم
زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندي ومنم

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ویدې شئ
 لارم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستې او راته یې ووهل
 هلکانو خپلو خانونو ته هم ووهل پروگرام ختم شو څه هلکان لارل او څه حجره کې ویده شول
 ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پرېښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم
 سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروگرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو
 ځکه چې سبا سهار د ناوې پسي تگ دې واپس ایله ماښام ته ورسېږو نو د ماښام نه واده شروع کېږي او بله ورځ
 غرمه ختمیږي
 ټوله ورځ مو په مندو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروگرام شو د تره زامنو او لورگانو پروگرام نیولی وو بیا تر
 نیمې شپې کیناستو
 سهار شو موټرې مو وغوښتلې د تگ لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه خوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم
 شول

دلته مو د ماښام پروگرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتي شول
 مور مې راسره شوه ځانگه او وریندار مې پاتي شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیگر څه خپلوان او کلیوالي بنځي
 او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پرېښودې
 ورور مې میرویس کاکا ته زنگ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو
 روان شولو تر غرمې مو خان ورسوه ډوډی مو وخوړه
 میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لار شو
 زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وگوري
 د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل
 دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو
 مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله
 ورور مې په تره زوی ډیر ټینگار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیگر کورته ورسیدو
 کلي ته په رسیدو خوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول
 د کلي ماشومانو مو مخې ته په منده شول یو چیغه او د خوشالی شور جوړ شو
 کلیوالو بنځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وگوري
 موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د بنځو غوږل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ
 شو لپې راوړیدل
 د موټر نه بښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه بښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانگې
 ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې بښکته کړم
 نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموي لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او
 بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لگيږي
 لارو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیري چالانه شوه او گډاگانې شروع شوې

زرغونه او ځانگه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په گډا شولو ټولو بښځو او انجونو خندل

گډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لار شم بیرون چې د واده پروگرام روان دی

نازنین غلې شانتي زما غوړ کې وویل گوره چې ډیر وخت تیر نه کړېما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروگرام هم شوی وو

ما پسې مې ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړي

لارم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وگورم

کله چې د کوتې مخې ته ورسیدم نو کوته له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وگورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساعته انتظار کوئ

ما څټ وگروه زرغونې خیر دی دروازی نه یې یوځل گورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل بڼه په گرمه کې وو گډاگانې سندرې خوشالي لارم د ملگرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکوه زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملگرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملگرو نکریزې تیاري کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکۍ او میز کینبند زه یې کینولم د نکریزو سندرې چالانه شوه ملگرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانی مراسم جوړ شول لارم کور ته نازنین په چوکۍ ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا بڼکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوړ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لار شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیدي ویل یې لري شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پڅ پڅک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکې شوه او زرغونې بڼه وځاندل

د نکریزو پروگرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامې شوه خو ډیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لار شم کور ته

لارم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي بښځې تللي وې یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبېه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوتې نور راووخئ

لږه شیبېه وروسته د کوتې نه د خدا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وځاندل چې ټول انگړ یې په سر واخیست

میسج یې وکړ

گرانہ فراز جانہ د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شی د مور په کوټه کې آرام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لارم د فرهاد دوی حجره کې آرام کوم

پاڅیدم انگر کې می ټوخی وکړ او د دروازي په طرف می د تگ تمثیل وکه

دې وخت کې می کتل څانگه له کوټې ووتله

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ می پکار نه دی

زرغونې اواز وکړ راځه آرام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه خم د ملگرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړې زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل می نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانگه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر می خراب شو نور موبایل بندوم قراري ویده شی

موبایل می بند کړ

گورم چې راپسې یې د ماما وړه لور ولیرله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی می وکړ انجونې له کوټې ووتې څانگه د دروازي مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپې راکوي بیابه دننه ځي.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوگاندا کې هم اوسې دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپې ټولې می ورته ورکړې رانه په خوشالی سره روانه شوه

ما په خان کلمه وویل دروازه می ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د څوارلسمې سپوږمې ناسته وه په لیدو می زړه په ټوپونو شو

منده می کړه او کلکه می په غیږه کې ونيوله په ټوله کوټه کې می وگرزوله بیرته می تخت کې کینوله او ښه ډیره می ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه خم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړیښی نور به ترمرگه درسره یم مه ورخطا کیره

ما ویل نازنین زړه می غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر می پخپل غیږه کې کینود او ورته می کتل

نازنین په خندا شوه او وي ويل خدايه زما دې توبه وي څه نادیده سره مي سر شو کله يې جلی نه ده ليدلې همداسې راته گوري

ما ويل نازنين خبره د بنايست ده نن که حورې هم تا وگوري نو ستا له حسن نه به وشرميږي نن ته ډيره بنايسته بشکاري

نازنين کيناسته خائنه يې نږدې کړم او بشکل يې کړم فرازه زما خاونده زما دنيا زما وجوده زه د الله نه ډيره شکرگزاره يم چې اول يې ته زما ژوند ته راوړلې او بيا يې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بيا يې وويل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله يو بل ته ورسولو

ما ويل سمه ده راځه زه په لمانځه ودرېدم دا هم راغله زما سره جوخته بڼې لاسته ودرېده لمونځ مو وکړو او بيا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنين زما په زنگون سر کيښود فرازه ته پوهيږي چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ويل کله به وي چې زه مي د فراز په غيږه کي سر کيږدم نن مي الله دا ارمان پوره کړو

ما وويل نازنين زه ډير خوش قسمته يم چې الله راته ته راکړي نو اوس نور هيڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

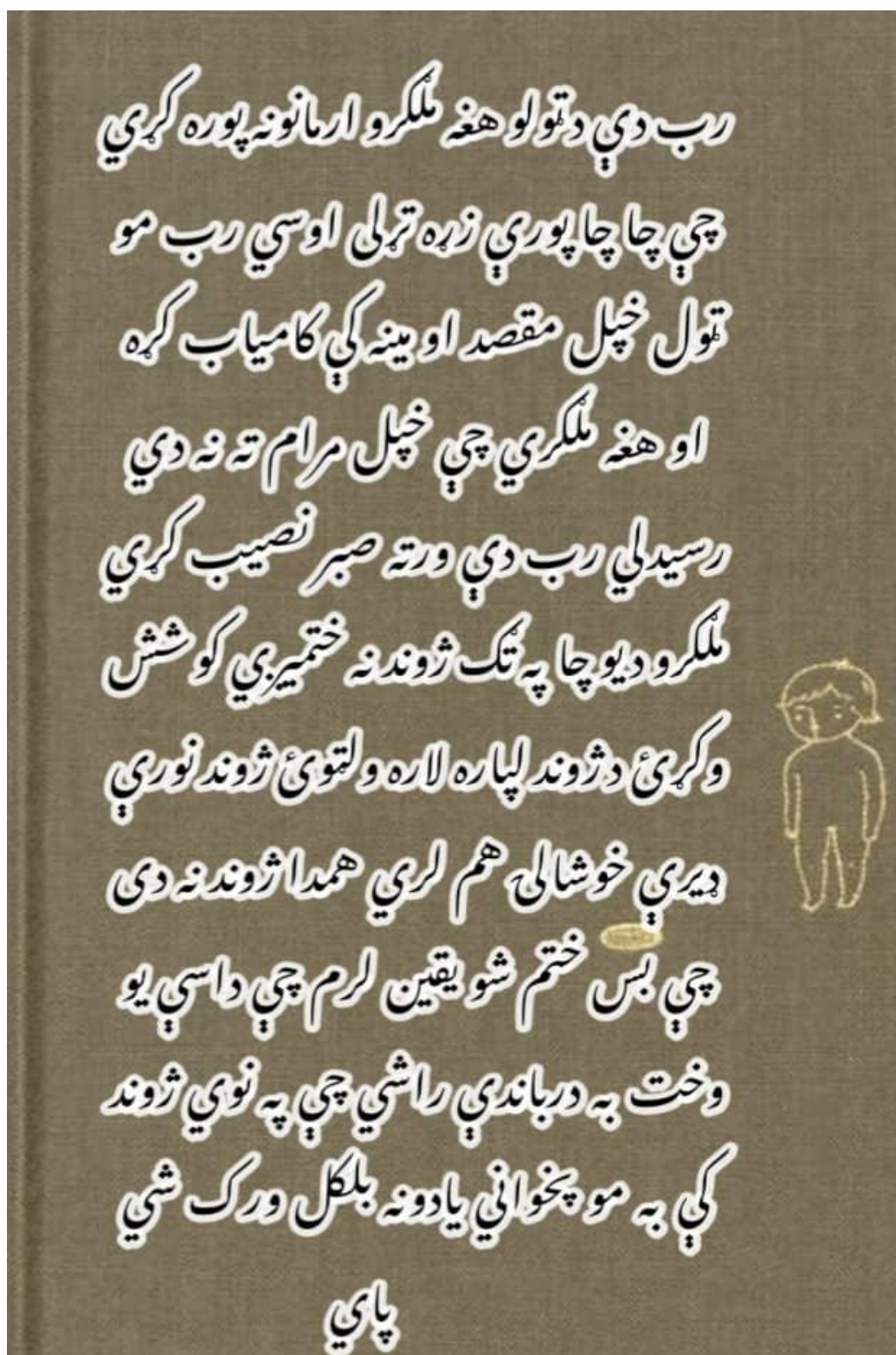
بيا مو د فاميل خبرې شروع کړې

نازنين وويل بس که فرازه زه په هرڅه پوهيږم ترڅو چې ژوندی يم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکايت وکړي زه به ستا د کورنۍ داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنين له غاړې تاوه کړه او بشکل مي کړه اوس نو نمير د نازنين د بشکلولو راغی وي نيولم ما ويل نازنين لږ صبر دا گروپ به گل کړم بيا به کيسې کوو

گروپ مي گل که نازنين بڼه بشکل کړم بيا يې سر زما د سر لاندې کيښود او خائنه يې نږدې کړم

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**